

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

OLIMPINĖ PANORAMA

2018 m. vasaris Nr. 2 (102)

Pjongčango žaidynės

Lietuvos olimpiečiai žiemos
žaidynėse Pietų Korėjoje atvertė
ne vieną naują šalies sporto
istorijos puslapį

**EURO
JACKPOT**

LAIMĖK IKI

9 10

MILIJONŲ EURŲ

TURINYS

16

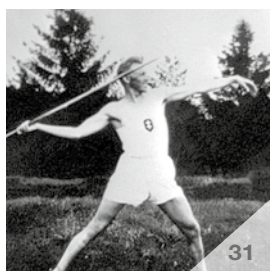
17

24

28

31

5

SKAITYTOJAMS

LTOK PREZIDENTĖS MINTYS

6

PJONGČANGAS 2018

REKORDAIS PAŽENKLINTOS ŽAIDYNĖS

10

BIATLONAS

13 – NUO ŠIOL LAIMINGAS SKAIČIUS

12

KALNŲ SLIDINĖJIMAS

IŠLAIKĖ EGZAMINĄ

14

SLIDINĖJIMAS

TRASOJE – MINTYS APIE IŠGYVENIMĄ

16

MOKYKLŲ ŽAIDYNĖS

20 FINALŲ – TIK PRADŽIA

17

INICIATYVOS

BURIASI SVAJONIŲ KOMANDOS
OLIMPINIO ŠVIETIMO FORUMAS

18

ŽVILGSNIS

OLIMPINĖS AKIMIRKOS

20

GENERALINĖ ASAMBLĖJA

DIDŽIAUSIAS DĖMESYS – KITŲ METŲ
BIUDŽETUI

23

PAMAŠTYMAI

SVEIKAS KŪNAS, SVEIKA SIELA

24

ŽIEMOS FESTIVALIS

PO KARŠTŲ KOVŲ – Į DAR
KARŠTESNĖS PARTIS

28

INTERVIU

ISTORINIO ĮVYKIO BELAUKIANT

31

ŠIMTMETIS

JAUNIMUI ŠVENTADIENIAIS
REIKIA UŽSIĖMIMŲ

34

LEIDINIAI

KNYGA APIE LIETUVOS OLIMPIEČIUS
FOTOGRAFO DOVANA

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

Leidžiamas nuo 2003 m.
Nr. 2 (102), 2018 m.

VIRŠELYJE

Lietuvos biatlonininkas Tomas
Kaukėnas Pjongčango žiemos
olimpinį žaidynių atidaryme
Vytauto Dranginio nuotr.

REDAKTORIUS

Bronius Čekanauskas

AUTORIAI

Marytė Marcinkevičiūtė
Marius Grinbergas
Dainius Genys
Gedas Saročka
Ieva Kutkaitė
Vytautas Žeimantas

FOTOGRAFAI

Vytautas Dranginis
Alfредas Pliadis

KALBOS REDAKTORĖ

Inga Necelienė

MAKETUOTOJAS

Artūras Gimžauskas

KONTAKTAI

Olimpiečių g. 15, LT-09200 Vilnius
panorama@ltok.lt

INTERNETO SVETAINĖ

www.ltok.lt

SPAUSDINA

„Lietuvos ryto“ spaustuvė

TIRAŽAS

4000 egz.
ISSN 1648-6331
Online ISSN 2351-5899Jei norite dalytis žurnalo medžiaga
su savo skaitytojais, privalu
pranešti, kad informacijos šaltinis –
„Olimpinė panorama“

Gera kartu!

**Justino Jankevičiaus rankose –
TENISO RAKETĖ. Ir tai – FAKTAS.**

**TV3 – jau 15-tus metus
ŽIŪRIMIAUSIA TELEVIZIJA.**

Ir tai – FAKTAS.

JAUNI, DRAŠŪS, MOTYVUOTI

DAINA GUDZINEVIČIŪTĖ

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO PREZIDENTĖ

Žiemos sporto šakos Lietuvoje nėra tokios populiarios kaip vasaros. Vis dėlto susidomėjimas jomis Pjongčango olimpiinių žaidynių dienomis mūsų šalyje buvo didžiulis. Tai džiugina ir atsako į skeptikų klausimus, kodėl mūsų sportininkai ten dalyvauja, jeigu nelaimi medalių. Jie pristato savo šalį, o, pavyzdžiui, po sėkmingo Tomo Kaukėno pasirodymo, manau, į biatlono sekcijas plūstelės būriai vaikų. Kad tik būtų sąlygos kur ir kam juos treniruoti.

Pjongčange Lietuvos trispalvė plevėsavo dar stipriau, nes valstybės atkūrimo šimtmetis suteikė papildomo šventiškumo, suvienijo tautiečius, pabirusius po visą pasaulį, o mūsų olimpiečiai jautė didžiulį palaikymą. Juos įkvėpė ir startų išvakarėse olimpiniam kaimelyje vykęs susitikimas su šalies prezidentė Dalia Grybauskaitė, jos dėmesys ir padaršimas.

Tomas Kaukėnas tikrai įvykdė olimpinę svajonę, nugalėjo save ir pasiekė geriausią rezultatą. Jis daug ir kryptingai ruošėsi, atidavė visas jėgas ir padarė tikrą stebuklą. Svarbu, kad pats Tomas galvoja ne vien apie save, savo asmeninius rezultatus, bet aiškiai įvardija savo misiją – skatinti lietuvius pamilti žiemos sportą, atskleisti jo grožį ir įvairovę. Pritariu jam, kad vis dėlto esame ne afrikiečiai, o šiaurės šalis, todėl turime ir privalome puoselėti žiemos sporto tradicijas, siųsti savo atletus atstovauti Lietuvai žiemos olimpinėse žaidynėse. Matyti didžiausiame sporto renginyje žygiuojančius mūsų sportininkus, plazdančią

trispalvę, sirgti už juos prie trasų, girdėti minint Lietuvos vardą yra nepakartojamas jausmas – nežinau geresnio būdo pristatyti savo šalį pasauliui.

Džiaugiuosi ir jaunaisiais kalnų slidininkais, kuriems pavyko įveikti itin sudėtingas trasas – ne kiekvienas kur kas labiau patyręs sportininkas nuo tų kalnų nusileido. Mūsų jaunimas demonstruoja brandų požiūrį, didelę motyvaciją tobulėti, siekti savo tikslų. Aštuoniolikmetis Andrejus Drukarovas užsienyje gyvena jau devintus metus, bet darbais ir žodžiais myli gimtinę, yra pasiryžęs ją garsinti. Ne veltui šiam sportininkui patikėjome nešti trispalvę per olimpiinių žaidynių uždarymo paradą.

Pagal galimybes ir starto dieną turėtas jėgas pasirodė ir visi kiti mūsų olimpiečiai. Sportininkai padarė tai, ką galėjo. Stebuklų didžiajame sporte nebūna. Visus rezultatus analizuosime, aptarsime su ekspertais – sporto specialistais, mokslininkais, medikais. Galutinį žaidynių įvertinimo žodį tars LTOK vykdomasis komitetas.

Manau, tokie drąšūs ir sėkmingi pavyzdžiai mūsų šaliai yra būtini. Kai startuoja mūsų šaliai, galima pajusti, kaip visa tauta susivienija, palaiko mūsų sportininkus, išgyvena dėl jų, pyksta ir džiaugiasi. Sportas – galinga jėga, galinti sutaisyti didžiausius priešus, sustabdyti karus, suvienyti tautas. Džiaugiamės galėdami būti olimpinio judėjimo dalimi ir turėdami galimybę suteikti Lietuvai įkvėpimo bei vienybės.

”

MATYTI DIDŽIAUSIAME SPORTO RENGINYJE ŽYGIUOJANČIUS MŪSŲ SPORTININKUS, PLAZDANČIĄ TRISPALVĘ, SIRGTI UŽ JUOS PRIE TRASŲ, GIRDĖTI MININT LIETUVOS VARDĄ YRA NEPAKARTOJAMAS JAUSMAS – NEŽINAU GERESNIO BŪDO PRISTATYTI SAVO ŠALĮ PASAULIUI.

D. Gudžinevičiūtė

REKORDAIS PAŽENKLINTOS ŽAIDYNĖS

VARŽYBŲ GRAFIKĄ JAUKIANTYS GALINGI VĖJAI, NAUJAUSIOMIS TECHNOLOGIJOMIS PAŽENKLINTOS ATIDARYMO IŠKILMĖS, NOROVIRUSO PROTRŪKIS, VISĄ SPORTO PASAULĮ SUDREBINUSIOS STAIGMENOS VARŽYBŲ ARENOSE. VISA TAI VYKO PJONGČANGO ŽIEMOS OLIMPINĖSE ŽAIDYNĖSE, KURIAS LIETUVAI PRIMINS IR REKORDINIAI MŪSŲ ŠALIES ATLETŲ REZULTATAI.

MARIUS GRINBERGAS

Alfredo Pladžio nuotr.

Per olimpiečių palydėtuves D.Grybauskaitė įteikė trispalvę rinktinės vėliavnešiui T.Kaukėnui

Lietuvos delegacijos kelionė į Pjongčango olimpinės žaidynes simboliškai prasidėjo Prezidentūroje Vilniuje, kur olimpiečiams palydėtuves surengė šalies vadovė Dalia Grybauskaitė. Per šias iškilmes prezidentė įteikė rinktinės vėliavnešiui biatlonininkui Tomui Kaukėnui trispalvę. Ji plazdėjo ne tik vasario 9 d. Pjongčango olimpiniam stadione vykusiame žaidynių atidaryme, bet ir vasario 16-ąją skambant „Tautiška giesmei“ Alpensijos kalnų kurorto centre, kuriame buvo surengtos Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo šimtmečio iškilmės.

T.Kaukėnas Pjongčange su kaupu atsilygino už jam suteiktą garbę nešti Lietuvos trispalvę. Jis 2018 m. žiemos žaidynėse pasiekė tokių rezultatų, kokių iki šiol nebuvo įrašyta į nepriklausomos Lietuvos biat-

lono metrašty. Šalies žiemos sporto istorija pasipildė ir kitais naujais įrašais.

ĮKVĖPĖ PREZIDENTĖS ŽODŽIAI

Per palydėtuves D.Grybauskaitė pabrėžė, kad Pjongčango olimpinėse žaidynėse Lietuvos trispalvę plevesuos dar stipriau, nes valstybės atkūrimo šimtmetis suvienys tautiečius visame pasaulyje, todėl mūsų olimpiečiai jaus milžinišką palaikymą. Šalies vadovė palinkėjo, kad ši vienybė taptų dar didesne paskata garbingai atstovauti Lietuvai ir siekti pačių geriausių rezultatų.

Slidininkas Mantas Strolia po susitikimo su D.Grybauskaitė jautėsi patriotiškai nusiteikęs: „Prezidentės žodžiai įkvepia. Kiekvienas važiuojame siekti savo geriausių rezultatų karjeroje.“

”

NESVARBU, AR BUS MEDALIS, SVARBIAUSIA, KAD BŪTŲ NORAS JO SIEKTI. SVARBIAUSIA, KAD LIETUVA VISADA BŪTŲ ŠIRDYJE, O MŪSŲ VĖLIAVA VISUR BŪTŲ PASTEBIMA.

DALIA GRYBAUSKAITĖ

Vytauto Diraugnio nuotr.

Lietuvos delegacija olimpinų žaidynių atidarymo iškilmėse

Spalvingo žaidynių atidarymo akimirka

T.Kaukėnas prisipažino, kad jo neslegia didelė atsakomybės našta: „Su prezidente pabendravome apie artėjančias žaidynes ir ateitį. Tai šiek tiek nuramino, pašalino stresą. Prezidentė mus labai palaiko, padrąsino. Tai mano jau antroji olimpiada, tad jaudintis nėra ko. Vėliavą yra tekę nešti ir anksčiau, per pasaulio čempionato atidarymą, tad su užduotimi turėčiau susitvarkyti.“

SPALVINGOS ATIDARYMO IŠKILMĖS

Palydėjusi sportininkus į Pjongčangą šalies vadovė D.Grybauskaitė pati atskrido į olimpinų žaidynių sostinę. Čia ji stebėjo atidarymo iškilmes, o kitą dieną aplankė mūsų šalies delegaciją olimpiniam kaimelyje.

Olimpinų žaidynių atidaryme pynėsi korėjiečių kultūra ir šiuolaikinės technologijos, kurių Pietų Korėjoje apstu kiekviename žingsnyje – ši šalis yra viena pirmaujančių pasaulyje šioje srityje.

Ceremonijos meninę programą kūrė prodiuseriai ir režisieriai Yang Jung Woongas bei Song Seung Whanas. Pasirodyme dalyvavo apie 2 tūkst. atlikėjų ir statistų. Penkių vietos vaikų nuotykius korėjiečių žiemos pasakoje nupiešusios programos leitmotyvai buvo taika ir šalies pasididžiavimas – mokslo pažanga.

Renginys vyko specialiai žaidynių atidarymo ir uždarymo ceremonijoms pastatytame olimpiniam stadione, kuriame telpa 35 tūkst. žiūrovų. Sporto varžybos čia nevyko, po olimpiados stadioną ketinama išmontuoti.

Oficialią žaidynių pradžią paskelbė Pietų Korėjos prezidentas Moon Jae-inas, o olimpinę ugnį milžiniškame aukure įžiebė 2010 m. dailiojo čiuožimo olimpinė čempionė Yuna Kim.

Prasidėjus tradiciniam delegacijų paradiui lietuviai olimpinio stadiono taku žengė neįprastai anksti – penkiolikti, nors įprastai žygiuoja daug vėliau. Tai lėmė korėjiečių abėcėlė, pagal kurią buvo sudėliotas eisenos eiliškumas. Pavyzdžiui, Armėnija, valstybė, kurios pavadinimas prasideda A raide, parade

pasirodė tik 42-a. Paskutinė žygiavo bendra Pietų ir Šiaurės Korėjų delegacija.

Atidaryme dalyvavo visi Lietuvos sportininkai, išskyrus Dianą Rasimovičiūtę. Penktose žaidynėse per savo karjerą dalyvavusi biatlonininkė nutarė pailsėti prieš kitą dieną laukusias 7,5 km sprinto lenktynes.

Nors atidarymo iškilmės vyko spaudžiant šalčiui, organizatoriai parūpino įvairių apsaugos priemonių – nuo specialių šildomųjų pagalvėlių ant kėdžių tribūnose iki uždangalų nuo vėjo ir šildymo zonų stadione.

GARDŽIOS DOVANOS

Kitą dieną po atidarymo olimpiniam kaimelyje apsilonkusi D.Grybauskaitė prisiminė, kad jaunystėje pati ne kartą stovėjo ant slidžių. „Tada lyg ir neblogai sekėsi“, – šyptelėjo šalies vadovė.

Į kaimelį D.Grybauskaitė tradiciškai atvyko ne tuščiomis – Lietuvos delegacijai atvežė saldinių, medaus iš nuosavo bityno, lašinių ir juodos lietuviškos duonos. Asmeninę dovaną iš prezidentės rankų gavo misijos darbuotoja Vida Vencienė, prieš 30 metų Kalgaryje tapusi olimpine čempione.

„Tikime, kad esate žmogus, kuris įkvėps ir dabartinius sportininkus. Nesvarbu, ar bus medalis, svarbiausia, kad būtų noras jo siekti. Svarbiausia, kad Lietuva visada būtų širdyje, o mūsų vėliava visur būtų pastebima“, – sakė D.Grybauskaitė.

Į tai atsakydama V.Vencienė tarė: „Mūsų komanda šiemet labai šauni. Aišku, norime medalių, gerų rezultatų, bet svarbiausia – dalyvauti ir nugalėti save.“

Olimpinės misijos vadovas Einius Petkus padovanojo D.Grybauskaitėi oficialių olimpinų žaidynių suvenyrų.

Paklausta, ar tinkama baismė skirta dopingu susitepusiai Rusijai, kurios atletai Pjongčange dalyvavo ne su savo šalies, o su olimpine vėliava, Lietuvos prezidentė sakė: „Pagaliau olimpinis sportas pradėjo valytis, griežtai reaguoti į tokius skandalus, nes tai buvo daroma pačios valstybės lygmeniu. Tarp-

IŠ ARTI

FAKTAI

Pjongčango olimpinėse žaidynėse dalyvavo 2920 sportininkų iš 92 valstybių. Jie penkiolikos sporto šakų varžybose išsidalijo 102 medalių kompleksus.

Pietų Korėjoje buvo įteikti šeši nauji apdovanojimų komplektai: vyrų ir moterų šuolių su snieglente „Big Air“, greitojo čiuožimo bendrojo starto vyrų ir moterų lenktynių, mišrių dvejetų akmenslydžio ir komandinių kalnų slidinėjimo varžybų.

Žiemos žaidynėse debiutavo Ekvadoro, Eritrėjos, Kosovo, Malaizijos, Nigerijos ir Singapūro sportininkai.

Olimpinės žaidynės Pietų Korėjoje surengtos antrą kartą – 1988 m. šalies sostinėje Seule vyko vasaros žaidynės. Jose atstovaudami SSRS olimpiniais čempionais tapo krepšininkai Arvydas Sabonis, Šarūnas Marčiulionis, Valdemaras Chomičius, Rimas Kurtinaitis, futbolininkai Arminas Narbekovas ir Arvydas Janonis, dviratininkai Gintautas Umaras (2 aukso medaliai) ir Artūras Kasputis, rankininkas Voldemaras Novickis.

Prezidentė D.Grybauskaitė aplankė olimpiniam kaimelyje įsikūrusius Lietuvos olimpiečius ir atvežė jiems gardžių dovanų

tautinis olimpinis komitetas ir kitos institucijos išdrįso paliesti pačią valstybę ir tai yra labai gerai, nes sportas, ypač olimpinis, privalo būti švarus. Tai turi būti taikos ir švaros, skaidrumo varžybos. Tam jos buvo sukurtos, o ne tam, kad apgautinėtų. Manau, geras precedentas, kai išdrįsta paliesti tokią valstybę, kuri nuo paties viršaus užsiėmė dopingu. Tai didžiulis žingsnis skaidrinant sportą ir užtikrinant jo švarumą.“

Dopingo kontrolei ir Pjongčange buvo skiriama labai daug dėmesio, atletai, tarp jų ir lietuviai, buvo nuolat tikrinami.

Viešėdama olimpiniam kaimelyje D.Grybauskaitė dar spėjo pasižvalgyti po Lietuvos delegacijos būstinę, apžiūrėjo sportininkų kambarius, o vakare stebėjo biatlonininkų varžybas.

SKIRTINGAS OLIMPIEČIŲ RITMAS

Olimpinių žaidynių dalyviai gyveno dviejuose olimpinuose kaimeliuose. Vienas buvo įsikūręs Alpensijos kurorte, o kitas – Gangninge, kur vyko visos uždaroje arenose rengiamos varžybos.

Lietuvos sportininkai, gyvenę Alpensijos kaimelyje, buvo įsikūrę tame pačiame pastate, bet jų dienos režimas skyrėsi. Slidininkai ir kalnų slidininkai pirmomis dienomis Pjongčange vadavosi iš aklimatizacijos gniaužtų.

„Rytaiš šiek tiek norisi miego, per pirmąsias treniruotes pulsas gana greitai padažnėdavo. Bet dabar jau viskas gerai“, – vasario 9-ąją sakė slidininkas M.Strolia. Jam pritarė kalnų slidininkė leva Januškevičiūtė: „Pirmas dienas buvo sunkoka. Naktį prabusdavau apie trečią ir keletą valandų negalėdavau užmigti, norėdavosi valgyti. Dabar jau šie dalykai praėjo. Nors nuovargis dar šiek tiek jaučiasi.“

O štai mūsų šalies biatlonininkai nutarė Pietų Korėjoje jaustis kaip namie – jie gyveno atsizvelgdami ne į vietos, o į Lietuvos laiką – kėlėsi ir gulėsi taip, kaip įpratę Europoje, nesvarbu, kiek tuo metu buvo valandų Pjongčange. Kadangi dauguma olimpinių

varžybų vietos laiku vyko antroje dienos pusėje, kai Lietuvoje dar buvo rytas arba pietų metas, biatlonininkams nebuvo sunku prisitaikyti prie pasirinktos dienvarkės. Kitokį dienvarkės grafiką pasirinkę delegacijos nariai biatlonininkams netrukde, nes šiems buvo skirtas atskiras butas.

NEPLANUOTOS KLIŪTYS

Žaidynių ritmą jaukė ne tik pirmomis dienomis siautę galingi vėjai, vertę koreguoti žaidynių grafiką ir net kuriam laikui uždaryti Gangningo olimpinį parką, bet ir viduriavimą bei vėmimą sukeliantis norovirusas, dar olimpinių žaidynių išvakarėse įsikusęs į aptarnaujančio personalo gretas. Vėliau buvo pranešta ir apie kelis užsikrėtusius sportininkus.

„Kai tik pradėjo plisti šis virusas, iškart buvo imtasi priemonių. Kaimelio valgykloje metalinius įrankius pakeitė vienkartiniai plastikiniai, pridėliota dar daugiau specialių higienos purkštukų rankų dezinfekcijai“, – pasakojo E.Petkus.

Lietuvos olimpinės rinktinės gydytoja Diana Babinienė prisipažino, kad virusas sukėlė nerimą: „Žinoma, tas virusas kiek išgąsdino. Bet sportininkams suteikta visa informacija, naudojamos papildomos dezinfekcijos priemonės, atidžiai stebime ir aplinkinius, ir patys save.“

Olimpinių kaimelių poliklinikose buvo padidinta sveikatos priežiūros darbuotojų, valgykloje sustiprinta maisto gamybos priežiūra, dažniau ir kruopščiau specialiais preparatais imtos valyti bendro naudojimo patalpos – valgykla, apartamentai, treniruoklių salės, sanitarinės zonos, nuolat tikrinta vandens kokybė.

Į noroviruso sąpaštus netiesiogiai buvo patekę ir lietuviai. Vienam iš maždaug 500 savanorių, gyvenančių bendrabutyje Gangninge, diagnozavus šią infekciją visiems bendrabučio gyventojams buvo laikinai uždrausta artintis prie sportininkų.

Šiame bendrabutyje buvo įsikūrę ir visi Lietuvos delegacijai talkinantys savanoriai – du korėjiečiai

9

RINKTINĖ

Iš viso Pjongčango olimpinėse žaidynėse Lietuvai atstovavo devyni sportininkai: biatlonininkai Diana Rasimovičiūtė, Natalija Kočergina, Tomas Kaukėnas, Vytautas Strolia, slidininkai Marija Kaznačenko, Mantas Strolia, Modestas Vaičiulis, kalnų slidininkai leva Januškevičiūtė ir Andrejus Drukarovas.

PyeongChang 2018*

Vasario 16-ąją sugiedotas Lietuvos himnas

ir trys lietuvės. Bet netrukus jiems buvo leista vėl imtis įprasto darbo.

D.Baubinienei itin rimtų negalavimų neteko gydyti – sportininkai į ją kreipėsi tik dėl peršalimo simptomų, per treniruotes patirtų sumušimų. Bet jei būtų reikėję rimtesnės pagalbos, sunkumų nebūtų kilę – kaimelio poliklinikoje buvo vaistinė, tyrimų laboratorija, rentgeno aparatas, dirbo įvairių sričių specialistai. Priimti sportininkus buvo pasirenę ir netoliese esantys medicinos centrai.

Be D.Baubinienės, Lietuvos delegacijoje buvo ir biatlono rinktinės gydytojas Igoris Gorobetsas, kinetoterapeutė Laura Gedmintaitė.

SVEIKINO OLIMPINĘ ČEMPIONĘ

Vasario 14-ąją olimpiniam kaimelyje įsikūrusių lietuvių dėmesio centre buvo V.Vencienė, nes tądien suėjo lygiai 30 metų nuo jos olimpinio triumfo 10 km slidinėjimo lenktynėse Kalgaryje. V.Vencienė torto šią dieną įprastai nekepa, bet tuo pasirūpino Lietuvos misijos atstovai. O minint aukso medaliaus 30-metį buvo ragaujama ir D.Grybauskaitės dovanota lietuviška juoda duona bei lašiniai, paskaninę misijos darbuotojų vakariene. Dovanų kiekį padidino kolegos iš Lietuvos tautinio olimpinio komiteto bei žaidynių savanoriai – jie V.Vencienei padovanojo auksinį finišą primenančią megztuką ir tortą.

„Buvo daug, daug sunkaus darbo. Bet vien jo nepakanka. Aš esu dėkinga tėvams ir Dievui už sveikatą, kokią turėjau ir kuri leido man iškovoti tokią pergalę. Krūviai buvo baisūs. Prie jų prisidėjo kova už būvį. Man už nugaros laukiančių tokių vencienių kaip aš Sovietų Sąjungos komandoje buvo pilna. Be to, komandoje buvau vienintelė ne rusė. Kelias iki pergalės buvo sunkus. Bet medalis viską atperka. Jausmas buvo tikrai geras. Jis žodžiais nenusakomas. Tik užlipęs ant pakylės gali jį patirti“, – 1988-ųjų pergalę prisiminė V.Vencienė, Kalgaryje dar laimėjusi ir 5 km lenktynių bronzą.

HIMNĄ GIEDOJO IR KORĖJIEČIAI

Vasario 16-ąją mūsų šalies olimpinės delegacijos vadovai, misijos darbuotojai, jiems talkinę savanoriai, žurnalistai, Lietuvos nacionalinės slidinėjimo asociacijos prezidentas Algirdas Raslanas, taip pat vieno savanorių padalinio vadovu žaidynėse dirbęs penkiakovininkas Justinas Kinderis ir olimpinų kaimelių medicinos centruose besidarbavęs gydytojas Marius Jonelis Pjongčange drauge paminėjo Lietuvos valstybės atkūrimo šimtmetį.

Beje, Vasario 16-oji šiemet išskirtinė šventė buvo ne tik Lietuvai. Pjongčango olimpinų žaidynių arenoje, olimpiniam kaimelyje, spaudos centre šią dieną daugybę kartų nuskambėjo sveikinimas „su Naujaisiais metais“, nes šiemet būtent vasario 16-oji buvo pirmoji korėjiečių mėnulio kalendoriaus diena.

Lietuviai švęsti Valstybės atkūrimo dienos susirinko į „Holiday Inn“ viešbutį Alpensijos kurorto centre, netoli nuo olimpinio kaimelio, biatlono, slidinėjimo ir kalnų slidinėjimo trasų.

Visi darniai sugiedojo mūsų šalies himną. „Tautišką giesmę“ lietuviškai traukė ir du korėjiečiai savanoriai, kartu su kolegomis iš Lietuvos padėję mūsų olimpiečiams, kalnų slidininkų treneriai iš Italijos, slidinėjimo ir biatlono rinktinėse dirbantys Latvijos, Estijos specialistai, pirmoji kalnų slidininkės I.Januškevičiūtės trenerė Jennifer Virskus.

„Jau ne vienerius metus Vasario 16-ąją pasitinkame sportiniuose renginiuose. Šiandien tai ypatinga diena, nes tai šimtoji Valstybės atkūrimo diena. Kai kurie iš mūsų dar atsimesna tuos laikus, kai teko atstovauti valstybei, kuri mums nieko nereiškė. O aš kviečiu niekada nepamiršti tos pradžios, kai lygiai prieš šimtą metų atsikūrė mūsų valstybė. Ir mes esame jos dalis“, – susirinkusiems kalbėjo Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentė Daina Gudžinevičiūtė. Ji kartu su LTOK generaliniu sekretoriumi Valentinu Paketūru stebėjo beveik visus mūsų šalies olimpiečių startus, susitiko su daugelio šalių olimpinų komitetų vadovais.

Vasario 14 d. suėjo lygiai 30 metų nuo V.Vencienės triumfo Kalgaryje. Ta proga buvo ragaujamas ne tik tortas, bet ir D.Grybauskaitės atvežti lašiniai ir lietuviška duona

Pjongčango olimpinis aukuras

13 – NUO ŠIOL LAIMINGAS SKAIČIUS

NORS OLIMPINĘ TRASĄ PER DAUGUMĄ LENKTYNIŲ KAUSTĖ ŠALTIS IR ŽAIDYNIŲ PRADŽIOJE TALŽĖ GALINGAS VĒJAS, NET TRYS MŪSŲ BIATLONININKAI ČIA PASIEKĖ GERIAUSIUS ASMENINIUS REZULTATUS, O TOMAS KAUKĖNAS PAKILO Į NEPRIKLAUSOMOS LIETUVOS BIATLONUI DAR NEREGĖTAS AUKŠTUMAS.

T.Kaukėnas pagerino du nepriklausomos Lietuvos biatlonininkų olimpinis rekordus

Pirmą kartą olimpinėse žaidynėse Lietuvai atstovavo keturi biatlonininkai – 32 metų Natalija Kočergina, 33-erį Diana Rasimovičiūtė, 27-erį Tomas Kaukėnas ir 25 metų Vytautas Strolia. Būtent iš šios sporto šakos atstovų buvo tikimasi daugiausia. Ir jie nenuvylė.

„Jei per tokio lygio varžybas sportininkas pasiekia geriausią savo rezultatą – puiku. Tomas, Natalija ir Vytautas tą padarė. Tik Diana ne. Bet retai būna, kad visiems sektųsi. Aš patenkintas“, – po žaidynių sakė Lietuvos biatlono rinktinę treniruojantis estas Meelis Aasmae.

Iki šių metų žaidynių aukščiausia nepriklausomos Lietuvos biatlonininkų vieta buvo 18-a, pasiekta 2006 m. Turine D.Rasimovičiūtės. Pjongčange

T.Kaukėnas net du kartus pagerino šį rezultatą.

Krašto apsaugos savanorių pajėgų vyresnysis eilinis T.Kaukėnas žaidynėse Pietų Korėjoje neabejotinai buvo Lietuvos rinktinės generolas, 10 km sprinto lenktynėse užėmęs 17 poziciją, o 12,5 km persekiojimo – 13 vietą. Nors 20 km asmeninėse lenktynėse jis liko vos 78-tas, sėkmingų pirmųjų startų lietuviui pakako pirmą kartą žaidynių istorijoje patekti į 15 km bendro starto lenktynes, kuriose varžosi 30 geriausių biatlonininkų.

„Viršijau savo lūkesčius. Prieš keturias dienas dar buvau persalęs, stipriai sirgau, atrodė, kad net gali būti sinusitas. Bet išsikapsčiau ir tai, ką šiandien padariau, man yra netikėtumas. Tikrai nesitikėjau, kad bus taip gerai. Dar

vakar per oficialią treniruotę jaučiausi labai prastai. Grįžau namo, iškartėjau miegoti. Šiąnakt miegojau gal 10 valandų, netgi daugiau. Man pavyko tai, kam ruošiausi daug metų“, – po sprinto lenktynių finišo Alpensijos biatlono centre prisipažino T.Kaukėnas. Jis nepataikė tik kartą iš dešimties šūvių.

12,5 km persekiojimo lenktynėse T.Kaukėnas nepataikė į du iš 20 taikinių, bet jam pavyko dar kartą pagerinti olimpinį Lietuvos rekordą ir pakilti į 13 vietą. Po kiekvieno sėkmingo pasirodymo biatlono rinktinės lyderis turėjo kam padėkoti. Po sprinto jis sakė: „Buvau labai susikaupęs. Mane įkvėpė prieš startą perskaitytas mano mamos interviu. Ji man niekada nėsakė, kaip mane palaiko. Bet dabar perskaičiau, kad ji visa širdimi ir visa esybe palaiko ir labai džiaugiasi. Tai sujaudino. Išties mažai bendrauju su tėvais, nes visą laiką būnu stovyklose ar treniruotėse.“

Po persekiojimo lenktynių finišo T.Kaukėnas daug gražių žodžių skyrė psichologui Andriui Liachovičiui: „Jis pastaruoju metu padarė didžiausią įtaką mano rezultatams, daug dirbo su manimi. Tai yra žmogus, kurio dėka esu stiprus, pasitikintis savimi ir žinau, ką darau. Daug rečiau nei anksčiau klystu. Svarbiausias dalykas, kurį man jis įdiegė, – kreipti dėmesį į patį procesą, o ne į rezultatą. Jei galvočiau, kad šiandien užsikabinsiu medalį, tai tikriausiai krisčiau žemyn. O aš galvoju, kaip gerai atlikti šūvį, kaip gerai atsispirti lazdomis, kaip įveikti kalno viršūnę, kaip nusileisti žemyn. Ir rezultatas pats atėjo.“

Net per šešias pozicijas – iš 49 į 43-iąją – persekiojimo lenktynėse pa-

Vytauto Dirauginio nuotr.

ŽVILGSNIS

KOMANDA

Biatlonininkų komanda buvo gausiausia Lietuvos olimpinėje delegacijoje. Be keturių sportininkų, į Pjongčangą skrido treneriai Meelis Aasmae ir Ruslanas Nikitinas, techninio personalo atstovas Aurimas Bučelis, gydytojas Igoris Gorobetsas.

Lietuvos biatlonininkai Pjongčange (iš kairės): V.Strolia, N.Kočergina, D.Rasimovičiūtė, T.Kaukėnas

kilo kitas Lietuvos olimpietis V.Strolia, dar 2014 m. Sočyje dalyvavęs slidinėjimo varžybose. 43 vieta – geriausias olimpinis V.Strolia pasiekimas.

„Labiau džiaugiuosi ne savo, o Tomo pasirodymu. Žinoma, gerai, kad pavyko pakilti, nors gaila dėl tų keturių netaiklių šūvių. Bet galima pasidžiaugti, nes savijauta nebuvo pati geriausia“, – po persekiojimo lenktynių aiškino V.Strolia.

Galingai olimpinės žaidynes pradėjusiems Lietuvos biatlonininkams vėliau trūko ir sėkmės, ir greičio. Asmeninėse lenktynėse jie liko toli nuo lyderių, o 15 km bendro starto varžybose T.Kaukėnui nepavyko aplenkti nė vieno varžovo.

„Su šiais vyrais kovoti čia žiauriai sunku. Visi jie yra laimėję medalius kokiose nors svarbiose varžybose, tik aš ne“, – atkreipė dėmesį lietuvis, prestižinėje biatlono rungtyje likęs paskutinis 30-tas.

Kaip ir 20 km individualiose lenktynėse, kuriose T.Kaukėnas prašovė šešiskart, 15 km varžybose jį vėl stabdė netaiklūs šūviai – iš 20 kulku net penkios skriejo pro šalį. Sportininkas neslėpė – dėl to kaltas jo paties sprendimas: „Padariau vaikišką klaidą – nenuspėjau oro. Galvojau, kad bus šilčiau. Bet vakare ėmė šalti, o aš buvau apsirengęs mažiau nei visada, nes norėjau, kad papildomi rūbai nevaržytų judesio. Labai sušalo rankos. Ir šaudymas dėl to nukentėjo, nes nejačiau nuleistuko.“

Moterims Pjongčange neprisivilo tik vienas blynas. Sprinte nesublįgėjusios ir į persekiojimo lenktynes nepatekusios N.Kočergina su D.Rasimovičiūte viena diena ilgiau, nei planuota, turėjo laukti dėl galingo vėjo

nukeltų 15 km asmeninių lenktynių starto. Papildoma poilsio diena buvo naudinga N.Kočerginai. Ji iškovojė 30 vietą tarp 87 dalyvių ir pasiekė geriausią karjeros rezultatą aukščiausio lygio varžybose. „Mano tikslas buvo parodyti, kad *mergičkos* ne prastės nei bernai“, – po finišo juokavo socialinių mokslų daktarė iš Visagino.

Sportininkės karjerą kaip slidininkė pradėjusi, o prieš kelerius metus į biatloną pasukusi N.Kočergina pirmose dviejose šūvių serijose nesuklydo nė karto ir buvo pakilusi į 14 vietą. Vienas netaiklus šūvis trečiame ugnies ruože gulint prie Lietuvos olimpietės laiko pridėjo papildomą minutę, bet taikli paskutinė serija leido pasiekti elitinį 30-tuką.

Kur kas prasčiau sekėsi jau penktose olimpinėse žaidynėse dalyvavusiai D.Rasimovičiūtei. Užsidirbusi net penkias baudos minutes ji asmeninėse lenktynėse liko 75-ta. Po finišo Diana buvo savikritiška: „Pasirodymą vertinu blogai, nesuįtvarkiau su šaudymu. Nepavyko susikoncentruoti. Ne mano diena, nors savijauta buvo normali.“

N.Kočergina prisipažino – ji galvojo po šio sezono baigti sportininkės karjerą, bet po sėkmingai susiklosčiusių asmeninių lenktynių atsidūrė apsisprendimo kryžkelėje.

Pjongčange Lietuvos atstovai pirmą kartą žaidynėse turėjo galimybę bandyti jėgas komandų lenktynėse, tačiau mišrios estafetės varžybų skonių pavyko pajusti tik N.Kočerginai su D.Rasimovičiūte, nes jau antrame etape Lietuvos rinktinė buvo pavyta lyderių, priversta trauktis iš varžybų ir galutinėje įskaitoje liko 19-ta, pranokusi tik dar anksčiau teisėjų sustabdytą Slovakijos ekipą, kuriai atstovavo tris kartus Pjongčange

ant garbės pakylės kopusi Anastasija Kuzmina. Tad T.Kaukėnui ir V.Stroliai iš apšilimo zonos teko keliauti ne į lenktynių trasą, o į valandą trukusią treniruotę.

Mišrios estafetės varžybose, kuriose moterys įveikė po 6 km, o vyrai po 7,5 km, sportininkams reikėjo šaudyti po dvi serijas – gulint ir stovint. Nepavykus penkiais šūviais numušti visų taikinių, kiekviename ugnies ruože buvo skirta po tris papildomus šovinius, o jei ir jie nepadėdavo, tekdavo sukti baudos ratus.

Pirma iš mūsų šalies sportininkų estafetėje šliuožusi N.Kočergina iš viso išnaudojo penkis papildomus šovinius ir dar turėjo įveikti vieną baudos ratą, tad D.Rasimovičiūtė savo etapą pradėjo daugiau nei 2 min. atsilikdama nuo pirmaujančių komandų.

Nors D.Rasimovičiūtei abiejose šūvių serijose prireikė tik dviejų papildomų šovinių, likus mažiau nei kilometrui iki estafetės perdavimo T.Kaukėnui lietuvę sustabdė teisėjai, nes ją ratu pavijo lyderis. Pagal taisykles ratu aplenkta komanda turi baigti varžybas.

„Gaila, kad olimpinės žaidynės baigėsi taip liūdnai“, – konstatavo T.Kaukėnas.

Paklaustas apie Lietuvos biatlono ateitį rinktinės treneris estas M.Aasmae sakė: „Vaikiniai turi gerą ateitį. Jei visi trys pagrindinės rinktinės nariai – Tomas Kaukėnas, Vytautas Strolia ir Karolis Dombrovskis tęs karjerą, po kokių dvejų metų turėsime gerą komandą, nes dar yra ir jaunasis Linas Banys. Galėsime rimtai kovoti. Vaikynų amžius toks, kad geriausi metai dar ateityje. Merginoms kiek sunkiau, nes jos vyresnės. Bet namie dar yra Gabrielė Leščinskaitė ir kelios jaunesnės sportininkės.“

ŠVIESLENTĖ

REZULTATAI

Natalija Kočergina: 7,5 km sprintas – 80 vieta, 15 km asmeninės lenktynės – 30 vieta.

Diana Rasimovičiūtė: 7,5 km sprintas – 65 vieta, 15 km asmeninės lenktynės – 75 vieta.

Tomas Kaukėnas: 10 km sprintas – 17 vieta, 12,5 km persekiojimo lenktynės – 13 vieta, 20 km asmeninės lenktynės – 78 vieta, 15 km bendro starto lenktynės – 30 vieta.

Vytautas Strolia: 10 km sprintas – 49 vieta, 12,5 km persekiojimo lenktynės – 43 vieta, 20 km asmeninės lenktynės – 82 vieta.

Lietuvos biatlono rinktinė: mišri estafetė – 19 vieta.

IŠLAIKĖ EGZAMINĄ

LIETUVOS SPORTO UNIVERSITETO STUDENTEI IEVAI JANUŠKEVIČIŪTEI IR LIUCERNOŠ UNIVERSITETO PIRMAKURSIUI ANDREJUI DRUKAROVUI PJONGČANGE PAVYKO RASTI KELIĄ Į FINIŠĄ ITIN SUNKIOŠE OLIMPINĖSE TRASOSE, KURIOSE KRITŲ NE VIENA RYŠKIAUSIA ŽVAIGŽDĖ

A.Drukarovas

23-ųjų Ieva Januškevičiūtė jau prieš ketverius metus Sočyje paragavo olimpietės duonos, o jauniausiam Lietuvos delegacijos nariui 18-mečiui Andrejui Drukarovui tai buvo pirmosios olimpinės žaidynės, nors pasijusti olimpiečiu jis galėjo prieš dvejus metus Lilehameryje vykusiose jaunimo žiemos olimpinėse žaidynėse.

Į Pietų Korėją Lietuvos kalnų slidininkus atlydėjo treneriai italai Nicola Paulonas ir Giuseppe Compagnone. Būtent Italijoje mūsų šalies sportininkai praleidžia daugiausia laiko treniruodamiesi.

I.Januškevičiūtė Pjongčange padarė tai, ko jai nepavyko Sočyje: sėkmingai pasiekė ir slalomo, ir didžiojo slalomo finišą. Prieš ketverius metus ji nebaigė nė vienos rungties varžybu, todėl finišavusi didžiojo slalomo antrajame nusileidime Jongpjongo kalnų slidinėjimo centre lietuvė lengviau atsikvėpė: „Pagaliau.“

O sportininkės planus jaukė ir pasipylęs sniegas, ir įsisiautėjęs vėjas, ir vagys, ir dopingo kontroleriai. Pirmiausia iš vasario 12 d. į 15-ąją buvo perkeltos didžiojo slalomo lenktynės. Vasario 14-ąją buvo numatytas slalomas, bet dėl prasto oro slalomo rungtis atidėta iki vasario 16-osios. „Mes jau buvome apžiūrėjęs pirmojo nusileidimo trasą, padariusios apši-

limą, kai sužinojome, kad varžybos nevyks“, – pasakojo I.Januškevičiūtė.

Numatytą varžybų dieną ji keldavosi 5.15 val. ryto. „Pusryčius pasiimu iš anksto, kad nereikėtų eiti į valgyklą. Todėl pavalgau namie. Tada nueinu į sporto salę šiek tiek paminti dviratį, pabėgioti, atlikti šuoliukus. Šiandien sporto salė buvo uždaryta, nes kažkas pavogė dviratį. Tai koridoriuje teko atlikti apšilimą“, – vasario 14 d. pasakojo olimpietė.

Galiausiai vasario 15 d. kalnų slidininkės pradėjo varžybas. Didžiojo slalomo rungtyje lietuvė užėmė 54 vietą tarp 58 finišavusių sportininkų. Dar 21 slidininkė trasos nebaigė.

Iš tribūnų varžybas stebėjo pirmoji I.Januškevičiūtės trenerė JAV lietuvė Jennifer Virskus, specialiai dėl savo buvusios auklėtinės pasirodymo atskridusi į Pietų Korėją. Ji buvo atvykusi ir į Sočio olimpiadą. „Puiku, kai šalia yra žmogus, kurį pažįsti tiek metų“, – džiaugėsi sportininkė.

Jau kitą dieną jai vėl reikėjo sugrįžti į tą patį šlaitą ir dalyvauti slalomo rungties varžybose. Bet prieš kelionę ilsėtis lietuvei dar teko užsukti į dopingo kontrolę – po kiekvienų lenktynių tikrinamos ne tik lyderės, bet ir atsitiktinai parinktos dalyvės. Čia I.Januškevičiūtė užtruko kelias valandas,

tad popiečio miego slalomo išvakarėse teko atsisakyti.

Nesklandumai neišmušė iš vėžių – Vasario 16-oji tapo dviguba švente. I.Januškevičiūtė tarp slalomo rungties dalyvių užėmė 43 vietą ir Lietuvos valstybės atkūrimo šimtmečio dieną tapo geriausiai olimpinėse žaidynėse pasirodžiusia Lietuvoje gimusia kalnų slidininke. Iki tol geriausiai olimpinėse žaidynėse iš Lietuvos kalnų slidininkų buvo pasirodęs tik JAV lietuvis Linas Vaitkus, kuris 1998 m. olimpinio Nagano greitojo nusileidimo trasoje finišavo 25-tas. Tiesa, Pjongčango žaidynių pabaigoje I.Januškevičiūtės laimėjimą pagerino 41 vietą slalome užėmęs A.Drukarovas.

„Džiaugiuosi savo nusiteikimu. Galva gerai dirbo. Prieš antrą nusileidimą buvo daugiau jaudulio, nes pirmasis visai neblogai pasisekė. Galvojau, kaip nesumauti antrojo. Bet nusenūdau šiek tiek, mintys pabėgo ir viskas neblogai baigėsi“, – savo pasirodymą įvertino olimpietė, prisipažinusi, kad nesitikėjo pakilti į 43 vietą.

Paklausta, kas pasikeitė nuo Sočio žaidynių, I.Januškevičiūtė sakė: „Žinoma, išaugo mano meistriskumas, ypač kalbant apie slalomą. Esu vyresnė. Įdėjau daug laiko ir pastangų. Šiek tiek dirbau su sporto psichologu. Tiesiog susidėjau viską į vietas.“

I. Januškevičiūtė

Gerų emocijų pridėjo ir tai, kad geriausią olimpinį rezultatą ji pasiekė vasario 16-ąją. „Nuo pat ryto galvojau, kad visai Lietuvai šventė, tai ir sau šventę varžybose pasidarysiu“, – šypsojosi vilnietė. Jau vasario 18 d. ji išskubėjo namo, nes Lietuvos sporto universitete laukė kineziterapijos studijos, kurias sportininkė dėl žaidynių buvo pristabdžiusi.

Pjongčange išsipildė ne viena A. Drukarovo svajonė. Jau pakeliui į Pietų Korėją Varšuvos oro uoste jis gavo netikėtą dovaną – nuo devynerių metų Šveicarijoje ir Italijoje gyvenantis kalnų slidininkas apsidžiaugė Vilniaus „Snow Bees“ klubo prezidento Mindaugo Banelio per žurnalistus perduotomis lauktuvėmis – lietuviškais varškės sūreliais. „Labai juos mėgstu, o tokių sūrelių nei Italijoje, nei Šveicarijoje nerasi. Tad jei pats atvažiuoju į Lietuvą ar močiutė atveža, labai džiaugiuosi – tai geriausios lauktuvės. Kaip ir lietuviška duona“, – tikino sportininkas.

Jauniausias mūsų šalies delegacijos narys kartu su treneriu G. Compagnone į olimpinį žaidynių sostinę atkeliavo iš Milano per Varšuvą. „Tai ilgiausias mano gyvenime skrydis. Anksčiau niekur iš Europos nebuvau iškeliavęs“, – prisipažino kalnų slidininkas.

Tuo pačiu lėktuvu į Pjongčangą skrido ir LTOK vadovai Daina Gudžinevičiūtė bei Valentinus Paketūras. Šaudymo olimpinė čempionė bendravo ir su sportininku, ir su jį lydinčiu treneriu – jai tai buvo gera proga prisiminti italų kalbos žinias.

Lucernos universiteto teisės specialybės pirmakursis Pjongčange planavo laisvą laiką skirti mokslams. „Kalnų slidinėjimas – brangus sportas. Tad norint juo užsiimti reikia turėti gerą

darbą“, – teigė A. Drukarovas, ateityje galvojantis apie notaro arba advokato veiklą.

Pirmoje rungtyje – didžiojo slalomo – 18-metis užėmė 59 vietą. Lenktynėse startavo net 109 sportininkai. Abiejų nusileidimų finišą pavyko pasiekti 75.

„Pirmame nusileidime važiauvau pernelyg atsargiai, nes treneriai sakė, kad reikia pasiekti finišą, o daug dalyvių iškrinta“, – paaiškino A. Drukarovas.

Antrasis jo nusileidimas jau buvo visai kitoks. „Daug mažiau pralaimėjau lyderiui. Gal dėl to, kad čia buvo daugiau posūkių. Pirmą trasą buvo greitesnė pagal trajektorijas. O antro-

”
NET NEJSIVAIZDAVAU, KAD MAN BUS SUTEIKTA GARBĖ NEŠTI GIMTINĖS VĒLIAVĄ PRIEŠ VISO PASAULIO AKIS.

ANDREJUS DRUKAROVAS

je reikėjo daugiau technikos. Antrame nusileidime jau pabandžiau paspausti „gazą“. Važiauvau geriau, todėl esu patenkintas. Bet reikėjo rizikuoti ir pirmame nusileidime. Visada reikia rizikuoti, nes be rizikos nėra gero rezultato, o mums reikalingi rezultatai. Man buvo didelė garbė varžytis trasoje, kurioje Marcelis Hirscheris laimėjo savo antrą olimpinį aukso medalį. Tai buvo mano svajonės išsipildymas. Aš važiuoju už Lietuvą, noriu, kad mano mama ir visi lietuviai, kurie renkasi kalnų slidinėjimą, matytų rezultatą“, – prisipažino A. Drukarovas.

Po slalomo rungties sportininko nuotaika buvo blogesnė. „Daugiau lipau į kalną, nei leidausi“, – po finišo liūdnai pajuokavo A. Drukarovas, užėmęs 41 vietą.

Vyrų slalomo lenktynėse jau pirmasis nusileidimas parodė, kad ši rungties neveltui vadinama loterija. Finišo nesugebėjo pasiekti daugiau nei pusė dalyvių, tarp jų ir pagrindinis varžybų favoritas M. Hirscheris. Krito ir daugiau žvaigždžių. Nors iki išsvajoto 40-tuko A. Drukarovui pritrūko vos vienos vietos, jauniausias Lietuvos delegacijos narys tuo visai nesidžiaugė.

„Paleidau vėjais gerą rezultatą. Viltis buvo, noras buvo, rizika buvo. Taip, iki tikslo trūko vienos vietos, bet aš turiu didesnę svajonę ir dirbsiu dėl jos toliau. Sunkiai ir daug“, – sakė 18-metis, per abu slalomo rungties nusileidimus griuvęs: pirmoje trasoje jam iki vartų, nuo kurių galėjo tęsti varžbas, teko palypėti kelis žingsnius, o antroje – daug daugiau.

Po pirmojo nusileidimo A. Drukarovas buvo 47-tas tarp 52 finišą sugebėjusių pasiekti olimpiečių. Net 54 dalyviai pirmosios trasos neįstengė įveikti.

Iš viso slalomo rungty pradėjo 106 dalyviai, bet finišavo tik 43. Antrajame nusileidime finišo nepasiekė geriausią laiką pirmoje trasoje parodęs norvegas Henrikas Kristoffersenas.

Lietuvoje gimęs ir augęs, bet nuo devynerių metų Šveicarijoje gyvenantis ir daug laiko treniruotėse Italijoje praleidžiantis A. Drukarovas iš Pjongčango iškeliavo vasario 26 d. Iki to laiko jis treniravosi.

„Čia atvažiauvau ne tik palenktyniauti, bet ir pasitreniruoti. Ir iki šiol iš savo kambario tik į valgyklą ir sporto salę išeidavau, neskaitant žaidynių atidarymo. Visas kitas laikas buvo skirtas varžyboms ir treniruotėms. Turėjau vos vieną laisvą dieną. Tačiau į ekskursijas nevažiauvau. Žinoma, būtų įdomu, bet aš – ne turistas. Atvažiauvau čia dirbti“, – tikino jauniausias Lietuvos delegacijos narys, po varžybų dar išdalijęs nemažai autografų jauniems sirgaliams.

Po poros valandų jis išgirdo žinią, kad Lietuvos delegacijos ir misijos vadovai būtent jam patikėjo per olimpinį žaidynių uždarymą nešti trispalvę. „Net neįsivaizdavau, kad man bus suteikta garbė nešti gimtinės vėliavą prieš viso pasaulio akis“, – džiaugėsi olimpietis.

ŠVIESLENTĖ

REZULTATAI

Andrejus Drukarovas:
slalomas – 41 vieta, didysis
slalomas – 59 vieta.

Ieva Januškevičiūtė:
slalomas – 43 vieta, didysis
slalomas – 54 vieta.

TRASOJE – MINTYS APIE IŠGYVENIMĄ

LIETUVOS SLIDININKAMS PJONGČANGO TRASOS PATEIKĖ ITIN SUNKIŲ IŠBANDYMŲ. NORS KALNŲ NENUVERTĖ, SPORTININKAI ATIDAVĖ VISAS JĖGAS. O NET PENKIOSE RUNGTYSE STARTAVĘS MANTAS STROLIA PASIEKĖ MŪSŲ ŠALIES ŽIEMOS OLIMPIEČIŲ RĖKORDĄ.

M.Strolia (kairėje) ir M.Vaičiulis

Pjongčange Lietuvai atstovavo trys slidininkai – Marija Kaznačenko, Mantas Strolia ir Modestas Vaičiulis. Abu vyrai į olimpinės trasas sugrįžo po aštuonerių metų pertraukos – jie olimpinį krikštą gavo dar 2010 m. Vankuveryje.

Lietuvos slidinėjimo rinktinės vyriausiosios trenerės Kazimieros Strolienės sūnus Mantas pirmas iš slidininkų pradėjo ir paskutinis baigė kovas Alpensijos trasose. Iš viso jis startavo net penkiose rungtyse – tiek per vienerias žaidynes nėra dalyvavęs nei vienas mūsų šalies žiemos olimpietis.

30 km skiatlono varžybose, kuriose sportininkai pirmus 15 km įveikia klasikiniu stiliumi, o likusią distancijos dalį – laisvuojų, M.Strolia jau pirmoje stačioje trasos nuokalnėje skaudžiai griuvo, bet iškart atsikėlė ir tęsė lenktynes. Tačiau netikėto incidento metu prarastas greitis nebeleido 31 metų lietuviui išsilaikyti bent tarp vidutiniokų. Iki finišo likus apie 9 km jis buvo priverstas pasitraukti iš varžybų, nes lyderiai mūsiškį ir dar kelis slidininkus prisivijo ratu.

Iškart po varžybų ties M.Strolios pavarde buvo parašyta DNF – nefinišavo. Tai reiškia, kad sportininkas pats pasitraukė iš trasos ir jam neįskaitoma jokia vieta. O tada, kai atletas sustabdomas prisivijus lyderiams, jis laikomas baigusiu varžybas ir galutiniame protokole įrašoma tiksli jo vieta. M.Strolis atveju – 63-ioji. Tad lietuvis nuskubėjo rašyti protesto.

„Įsivėlė klaida – parašė, kad aš pats pasitraukiau iš varžybų, nors mane ir kelis kitus sportininkus sustabdė teisėjai, kai atsilikome ratu. Tiesa, protesto neparašiau, nes susitikome su teisėjais. Komisijoje buvo ir tas, kuris mane sustabdė. Jis mane atsiminė ir viskas išsisprendė“, – paaiškino M.Strolia.

Antroji distancija, kurioje varžėsi mūsų šalies slidininkai, buvo 1,4 km sprintas klasikiniu stiliumi. Čia nemažų ambicijų turėjo Lietuvos rinktinės lyderis M.Vaičiulis, kurio aukštas reitingas šioje rungtyje garantavo kelialapį į Pjongčangą ne tik jam, bet ir dar vienam lietuviui.

Sningant ir siaučiant vėjui M.Vaičiulis Alpensijos trasoje Pjongčange pakilo net dešimčia pozicijų aukščiau nei 2010 m. Vankuveryje. Tačiau ir šįsyk atrankoje užimta 44 vieta neleido jam patekti tarp 30 greičiausiųjų, iškovojusių kelialapį į ketvirtfinalį. Lietuvis nuo 30 vietą užėmusio sportininko atsilikio 3,41 sek. M.Strolia liko 64-tas tarp 80 dalyvių. Jį nuo ketvirtfinalio skyrė 13,52 sek.

Paklaustas, kaip vertina pasirodymą sprinto trasoje, M.Vaičiulis nedaugžodžiavo: „Vidutiniškai. Nepadariau to, ko norėjau. Nepatekau į 30-tuką.“

Vasario 16-ąją vykusiose 15 km lenktynėse laisvuojų stiliumi mūsiškis nuo lyderių skyrė gili praraja – M.Strolia liko 94-tas, M.Vaičiulis – 96-tas tarp 118 dalyvių.

„Po finišo šiek tiek pykina ir sukasi galva, bet žinau, kad padariau viską, kiek esu pasiruošęs“, – tikino M.Strolia.

„Pirmasis ratas buvo neprastas, bet antrajame pradėjo labai skaudėti blauzdą. Nuo penkto kilometro iki finišo kovojau su skausmu. Žiauriai skaudėjo ir minčių buvo visokių, daugiausia jos buvo blogos. Koją pradėjo skaudėti dar prieš savaitę, čia atvažiavus“, – krintosi 28 metų M.Vaičiulis.

Tiek pat plojimų, kiek ir lyderiai, 15 km lenktynėse sulaukė paskutinis 116-tas finišo liniją kirtęs 43-erjų meksikietis Germanas Madrazo. Paskutinius metrus pervargęs veteranas šliuozė mojuodamas savo šalies vėliava, o jo veide tvieskė šypsena.

Patriotiškai nusiteikęs vasario 16-ąją buvo ir M.Strolia. „Dar vakar kolegoms sakiau, kad kiekvieną ratą važiuosiu kaip už nepriklausomybę. Paskutiniame rate iš tiesų galvojau, kad kovojau tarsi už Lietuvą. Buvau pasirengęs mirti. Žinojau, kad taip nebus, bet neabejojau, kad bus sunku, tiesiog reikėjo iškentėti.“

Sunkiausiu išbandymu lietuviams

M.Kaznačenko trasoje šypsojosi

tapo komandų sprinto lenktynės, su kuriomis jie siejo daugiausia vilčių. Čia slidininkams reikėjo pasikeičiant po tris kartus laisvuojų stiliumi įveikti 1,4 km ilgio ratą.

„Trečias ratas buvo tiesiog pragaras – kentėjau ir stengiausi išlaikyti poziciją, kad nepasivyty varžovai“, – prisipažino M.Vaičiulis. Jam antrino M.Strolia: „Tai buvo tarsi išgyvenimo kova.“

Lietuvos komanda pirmame iš dviejų pusfinalių liko dvylikta tarp keturiolikos ekipų, o galutinėje įskaitoje užėmė 24 vietą tarp 28 porų.

Prieš aštuonerius metus Vankuveryje M.Vaičiulis su M.Strolia šioje rungtyje finišavo 18-ti tarp 22 komandų. Šįkart jie tikėjosi pagerinti savo rezultata, tačiau tikslo nepasiekė.

„Lenktynės prasidėjo aukštu tempu, bet pirmame rate turėjau daug jėgų, normaliai jaučiausi. Į antrą ratą iš- šliuočiau dar pakankamai gyvybingas, bet jau buvo sunku. Šiek tiek apleido jėgos. Kojos buvo pavargusios ir šiaip buvo sunku, nes neužteko laiko atsistatyti po pirmų dviejų etapų“, – pasakojo M.Vaičiulis.

Po finišo ilgai ant sniego gulėjęs M.Strolia prisipažino nepamenęs, kada dar trasoje buvo taip sunku: „Pirmame rate buvo lengva. Bet po jo pastebėjau, kad blogumas artėja. Ir kuo toliau, tuo buvo sunkiau. Antrame rate jau negalėjau taip atsipalaidavęs važiuoti. Po antrojo rato, kai perdaviau estafetę Modestui, buvo mintis: prašau, negrįžk niekada. Buvo taip sunku, kad tos trys minutės, kol jo laukiau, pralėkė kaip kelios sekundės. Išties mano finišas buvo po antrojo rato, o kai pabai-

giau trečią, galvojau, kad mane reikia vežti į ligoninę.“

Nors komandų sprintas išsunkė, M.Strolia dar rado jėgų priešpaskutinę žaidynių dieną startuoti prestižinėse 50 km lenktynėse klasikiniu stiliumi. Jose lietuvis liko 61-as tarp 63 klasifikuotų sportininkų. Lietuvos atletui nepavyko įveikti visos distancijos – likus šiek tiek daugiau nei 10 km iki finišo jį sustabdė teisėjai.

„Net nepastebėjau, kaip lyderiai priartėjo. Realiai buvo likę tik du pakilimai ir būčiau ramiai važiuavęs paskutinį ratą ir pabaigęs distanciją.“

”
PASKUTINIAME RATE IŠ TIESŲ GALVOJAU, KAD KOVOJU TARSU UŽ LIETUVĄ. BUVAU PASIRENGĘS MIRTI. ŽINOJAU, KAD TAIP NEBUS, BET NEABEJOJAU, KAD BUS SUNKU, TIESIOG REIKĖJO IŠKENTĖTI.

MANTAS STROLIA

Bet teisėjas išėjo į trasą ir pasakė: „Čia kovoja dėl aukso, gal nerizikuokim, leiskim jiems tvarkingai finišuoti, o tu pabandy si kitą kartą.“ Taip varžybos man ir pasibaigė“, – po finišo pasakojo M.Strolia.

Vertindamas pasirodymą žaidynėse jis sakė: „Džiaugiuosi, kad galėjau dalyvauti visose distancijose. Gal tai

įkvėps kitus pasirodyti geriau, kad pasakytų – tu tik dalyvavai, o aš pabaigiau šią rungty. Manau, savo užduotį atlikau – atstovavau Lietuvai visose rungtyse.“

Žiemos žaidynių rekordininku tapęs M.Strolia bilietą į Pjongčangą iškovojė paskutinę akimirka, lemiamame atrankos etape pranokęs savo brolių Tautvydą. Vėl tapti olimpiečiu jam nesutrukdė ir tai, kad tarp 2010 ir 2018 m. žaidynių jis pats mažokai sportavo, beveik visą dėmesį skyrė trenerio darbui Anglijoje, į kurią išvyko praėjus porai metų po Vankuverio olimpiados. Svečioje šalyje Mantas dirba riedslidžių treneriu, slidinėjimo paslapčių mokė ir britų kariškius. Tačiau ir dirbdamas svetur M.Strolia nutarė pamėginti patekti į antrą olimpiadą.

Po paskutinio finišo Pjongčange M.Strolia prabilo apie galimą naują posūkį jo karjeros kelyje: „Pastaruojų metu dažnai grįžtu į Lietuvą ir bendradarbiauju su Nacionaline slidinėjimo asociacija. Mano tikslas – padėti saviems. Daug metų dirbau užsienyje, mokiau kitus. Už tai gaunu gerus pinigus, bet kažkaip tuščia viduje. Nieko nekuri, niekam nepadėdi. Juk kiti žmonės investavo į tave laiko, mokė, valstybė finansavo. Norisi kažką grąžinti.“

Vienintelė Lietuvos slidininkė olimpinėse žaidynėse M.Kaznačenko tik atvykusi į Pjongčangą sužinojo, kad galės startuoti vos vienoje rungtyje, nes neturi pakankamai reitingo taškų. 24 metų sportininkė pasirinko 10 km lenktynes laisvuojų stiliumi, nors planavo varžytis ir sprints.

Trasoje sportininkės veide ne kartą šmėstelėjo šypsena. Buvo linksma? „Visi klausia – kodėl tu trasoje visą laiką šypsausi? Net treneriai, kai po varžybų paklausdavo, kaip jaučiuosi, o aš atsakydavau, kad buvo labai sunku, stebėdavosi: „Tai kad neatrodė, juk šypsojaisi.“ Išties tą šypseną vadinu mirties arba komos šypsena. Nes jei trasoje šypsausi, vadinas, man labai sunku“, – paaiškino M.Kaznačenko.

Pjongčange pasiekti finišą jai padėjo ir „Tautiška giesmė“. „Himno žodžius gerai moku, bet vakar dar kartą perskaičiau. Ir šiandien trasoje važiuoju ir skamba: ...ir šviesa, ir tiesa... Visą kelią giedojau himną. O dar su tokia apranga“, – pasakojo slidininkė, finišavusi 73-ia ir už nugaros palikusi 17 varžovių.

ŠVIESLENTĖ

REZULTATAI

Marija Kaznačenko: 10 km laisvuojų stiliumi – 73 vieta.

Mantas Strolia: 30 km skiatlonas (15 km klasikiniu stiliumi ir 15 km laisvuojų stiliumi) – 63 vieta, sprints – 64 vieta, 15 km laisvuojų stiliumi – 94 vieta, 50 km klasikiniu stiliumi – 61 vieta.

Modestas Vaičiulis: sprints – 44 vieta, 15 km laisvuojų stiliumi – 96 vieta.

Lietuvos vyrų komanda (M.Strolia ir M.Vaičiulis): komandų sprintas – 24 vieta.

20 FINALŲ – TIK PRADŽIA

Lietuvos mokyklų žaidynių (LMŽ) 2018-ųjų pradžia geriausiai apibūdina daugiau kaip pusės tūkstančio moksleivių sulaukęs renginys. Vasario 2–3 d. Jonavoje vykusiose varžybose paaiškėjo jau septynių sporto šakų geriausieji, tačiau vasario pabaigoje finalinių varžybų dar padaugėjo.

Skaičiuojama, kad „LTeam“ olimpiname žiemos festivalyje varžėsi daugiau nei pusė tūkstančio Lietuvos moksleivių. LTOK prezidentės Dainos Gudžinevičiūtės teigimu, mintis organizuoti olimpinį žiemos festivalį kilo 2013 m. Tada buvo surengta didelė vasaros sporto šventė – dalyvių entuziazmas ir olimpinė tradicija pasiūlė mintį rengti ir žiemos sporto festivalį. Pirmasis toks festivalis įvyko 2014-aisiais.

„Nesvarbu, koks oras už lango. Šilta ar šalta, yra sniego ar jo nėra – mūsų jaunimas nori sportuoti bet kokiomis sąlygomis“, – sakė LTOK vadovė.

Jai pritarė ir vienos iš LMŽ organizatorių – Švietimo ir mokslo ministerijos – ministrė Jurgita Petrauskienė. „Žiemos festivalio metu miestas tiesiog užėmė nuo jaunų ir sportiškų žmonių. Čia sklindanti puiki nuotaika rodo, ką gali duoti sportas. Tai ne tik fizinis aktyvumas bei gera savijauta, bet ir šypsenos veiduose“, – įspūdiškais dalijosi ministrė.

SUSIDOMĖJIMAS TRIJULIŲ KREPŠINIŲ

Festivalio metu paaiškėjo geriausi kalnų slidininkai. Jais tapo Druskininkų „Atgimimo“ mokyklos mokiniai, aplenkę antroje vietoje likusią Mažeikių Pavasario pagrindinę mokyklą. Vilniaus jėzuitų gimnazijos moksleiviams

Jaunosios krepšininės

viai įrodė esantys geriausi šachmatininkai. Jie pranoko ne tik prizines vietas užėmusias Kauno jėzuitų bei Šiaulių Juliaus Janonio gimnazijas, bet ir dar 20 kitų šalies mokyklų.

Didžiausio žiūrovų susidomėjimo sulaukė kaimo vietovių 3x3 krepšinio finalai. Merginų čempionių titulus iškovojo Šiaulių rajono Gruzdzių gimnazistės, antroje vietoje palikusios Panevėžio r. Velžio gimnazijos trijulę. Tarp vaikinų taip pat pasižymėjo Šiaulių krašto krepšinininkai – nugalėtojai tapo Kužių gimnazija, įveikusi Pasvalio r. Pumpėnų gimnazistus.

KVADRATAS – POPULIARIAUSIAS
Daugiausiai komandų dalyvavo kvadrato varžybose – gautos net 53 paraiškos. Merginų varžybas laimėjo Rokiškio Senamiesčio progimnazija, įveikusi Mažeikių Pavasario pagrindinę mokyklą bei trečioje vietoje likusią Ignalinos r. Didžiausio „Ryto“ gimnaziją.

2005 m. ir vėliau gimusių berniukų kategorijoje šalies čempionais tapo Marijampolės Rimanto Stankevičiaus

Koks žiemos festivalis be slidinėjimo...

pagrindinė mokykla. Antri ir tretii liko Klaipėdos Liudviko Stulpinio ir Sirvintų „Atžalyno“ progimnazijų mokiniai.

Vasario 9 d. paaiškėjo dar vieni kvadrato varžybų prizininkai. Šįkart lemiamose dvikovose Kaune susitiko mokiniai, gimę 2007 m. ir vėlesniais metais. Laimėtoja tapo varžybose nė karto nesuklupusi Mažeikių Pavasario pagrindinės mokyklos komanda. Antroje vietoje liko Rokiškio Senamiesčio progimnazijos atstovai. Tretii liko vieną pergalę iškovoję Kauno Aleksandro Stulginskio mokyklos-daugiafunkcio centro moksleiviai.

LAUKIA NAUJI FINALAI

2018-ieji sportuojantiems Lietuvos moksleiviams prasidėjo nuo svarsčių kilnojimo rungties finalo, vykusio dar sausio 12 d. Jame pirmą vietą iškovojo Kauno r. Akademijos Ugnės Karvelis gimnazijos moksleiviai. Antri – Mažeikių r. Židikių Marijos Pečkauskaitės gimnazistai, o Tauragės r. Skaudvilės gimnazijos moksleiviai liko tretii.

Šiomet kol kas jau įvyko 20 įvairiausių rungtių finalų, artimiausiais mėnesiais tempai tik didės.

PASIRENGIMAS ŽAIDYNĖMS BAIGTAS

2018 m. Lietuvos tautinis olimpinis komitetas kartu su Respublikine ikimokyklinio ugdymo kūno kultūros pedagogų asociacija (RIUOKPA) įgyvendina Lietuvos mažųjų žaidynių projektą, kurio tikslas – skatinti vaikus pajusti judėjimo džiaugsmą, susipažinti su olimpinėmis vertybėmis.

Sausį ir vasarį vyko pasiruošimas žaidynėms – seminarai Lietuvos ikimokyklinio ugdymo įstaigų pedagogams. Jie buvo surengti Kaune,

Šiauliuose, Visagine ir Palangoje. Šiais metais seminarų geografija išsiplėtė, kad būtų pasiekta kuo daugiau Lietuvos ikimokyklinio ugdymo įstaigų, kuo plačiau supažindinta su šiuo projektu ir suteikta visa reikiama informacija. Seminaruose dalyvavo per 220 pedagogų. Jie buvo supažindinti su projekto tikslais ir uždaviniais, pristatyta projekto struktūra, etapai, rungtys ir balų skaičiavimo sistema. Po teorinės seminaro dalies dalyviai patys išbandė estafetes.

Seminaro dalyviai

BURIASI SVAJONIŲ KOMANDOS

Europoje pasisekimo sulaukęs projektas „Svajonių komandos“ (angl. „Dreams & Teams“) skinasi kelią ir Lietuvoje. Mūsų šalyje šis projektas pirmą kartą organizuojamas Britų tarybos kartu su Lietuvos tautiniu olimpinio komiteto, o jam pasirinktas Klaipėdos regionas.

Į projekcinę veiklą įsitraukė ir joje dalyvauja 22 Klaipėdos regiono mokytojai, 66 jaunieji lyderiai, o dalyvių skaičius peržengia 500. Šiuo projektu siekiama skatinti Klaipėdos regiono mokyklų bendradarbiavimą bei fizinį aktyvumą, per sportines veiklas stengiamasi ugdyti mokinių lyderystės savybes ir jaunuoliams reikalingas XXI amžiaus kompetencijas.

Vasario 15 d. „Svajonių komandos“ renginys praūžė Klaipėdos Martyno Mažvydo progimnazijoje. Keturiuos uostamiesčio mokyklos – Maksimo Gorkio, Martyno Mažvydo, „Santarvės“ ir „Žemynos“ sėkmingai įveikė visus tris projekto etapus. Pirmajame vyko pedagogų, antrajame mokinių mokymai, o trečiame etape vyresni mokiniai, jau sukaupę žinių bagažą, konsultuojami pedagogų organizavo sporto festivalį mažiesiems.

Projekto dalyviai atranda savo gebėjimus, susipažįsta su laiko planavimo pagrindais, lavina viešojo kalbėjimo įgūdžius, siekia bendrų tikslų, efektyviau mokosi, drauge įgyvendina komandinį projektą ir pan. Netradicinių švietimo priemonių diegimas suteikia laisvę kūrybai, padaro mokytojo darbą ir mokymosi procesą įdomų.

MEZGASI GLAUDESNI SANTYKIAI

„Tokių veiklų, susitikimų ir tokio tarpamokyklinio bendradarbiavimo labai trūksta, – sako Klaipėdos „Žemynos“ gimnazijos pedagogė Brigita Mineikienė. – Aš manau, kad tikrai tęsime šį bendradarbiavimą. Renginiai buvo įdomūs ir reikalingi. Mūsų projekte dalyvavo lietuvių ir rusų kalbomis dėstomų mokyklų atstovai. Vaikams ypač naudinga susitikti, bendrauti, lengviau įveikti kalbos barjerą, nes ne visi gerai kalba lietuviškai. Džiugu, kad visi jie jautėsi drąsiai.“

Entuziazmo neslėpė dešimtmetis Erikas Noreika iš M. Mažvydo progimnazijos: „Buvome viena komanda. Labiausiai patiko rungtis su kamuoliu. Gerai pasportavau, galėtų daugiau būti tokių renginių.“

Vienas iš sporto festivalio organizatorių keturiolikmetis Danilas Dežurnovas iš „Santarvės“ progimnazijos taip pat tvirtina, kad projektas jį sudomino: „Susiradau naujų draugų ir iš savo mokyklos, ir iš kitų. Mokiasiu viešojo kalbėjimo, planavimo. Įgytas žinias tikrai galėsiu pritaikyti savo veikloje. Labiausiai patiko finalinis sporto renginys, prie kurio organizavimo teko ir man prisidėti.“

„Žinoma, susidūrėme su tam tikrais iššūkiais, bet kaipgi be jų? Iš to ir mokomės! Tam tikrose vietose reikėjo pagalbos, o gal labiau paskatinimo, motyvacijos jaunuoliams. Džiugu, kad vaikai greit suprato, jog veikla įdomi, dirbo komandose ir jiems viskas puikiai sekėsi“, – džiaugiasi B. Mineikienė.

Varžosi „Svajonių komandos“

NAUDA VISIEMS

Projektas seka pasaulio realijas ir dėlioja akcentus, kurie įgūdžiai yra svarbiausi, kurios bazinės žinios privalomos tiek jaunuoliams, tiek pedagogams, o netradiciniai metodai dar kartą įrodo, jog yra vertingi, ir šiuolaikinė mokinių karta puikiai tą supranta. Suteikiama laisvė kūrybai. Mokytojai ieško naujų darbo metodų, o vaikai noriai įsitraukia į tokio pobūdžio veiklas.

Įgytas žinias, kompetencijas tiek jaunuoliai, tiek mokytojai gali pritaikyti ne vien per kūno kultūros pamokas. „Aš esu socialinė pedagogė, galiu įgytas žinias pritaikyti dirbdama su savais ugdytiniais. Galiu jas drąsiai panaudoti ir asmeniniame gyvenime, netgi draugų kompanijoje, pavyzdžiui, poilsiaudama gamtoje“, – pateikia pavyzdį B. Mineikienė.

Projektas „Svajonių komandos“ dar kartą visiems įrodo žinomą tiesą, kad sportas ugdo ne tik fizinę jėgą, kūną, bet ir pasitikėjimą savimi, moko lyderystės. Vaikai atsikrato drovumo, priima drąsius sprendimus.

Kovo viduryje vyks dar du „Svajonių komandos“ renginiai.

OLIMPINIO ŠVIETIMO FORUMAS

„Sportas turi galią pakeisti pasaulį. Jis turi galią įkvėpti, vienyti žmones taip, kaip mažai kas sugeba. Sportas kalba su jaunimu jiems suprantama kalba... Diskriminacijai jis juokiasi tiesiai į veidą“, – 2001 m. Monake sakydamas įkvepiančią kalbą tokius žodžius sportui skyrė Pietų Afrikos Respublikos prezidentas Nelsonas Mandela.

Sporto jėga – atvirumas ir universalumas. Sporto galia – suvienyti visus be išimčių, nusistatymų ar apribojimų. Tai didžiulė galimybė – pirmiausia vaikams, jaunimui – įgyti pasitikėjimo savimi, stiprėti ir augti drąsioms

asmenybėms.

Džiaugiamės, kad lygių galimybių visiems ir įvairovės tema vis dažniau diskutuojama sporto bendruomenėje. Nesvarbu, koks amžius, kalba, lytis, odos spalva ar fizinės galimybės – sportas vienija, įkvepia, buria komandas, stiprina bendruomenes ir augina demokratišką visuomenę.

Šių metų forume kalbėsime apie sporto ir fizinio aktyvumo koncepciją įvairovei skatinti, sportą kaip priemonę skirtumams įveikti ir universalų būdą jaunajai kartai ugdyti. Pažvelgsime į praktinius pavyzdžius,

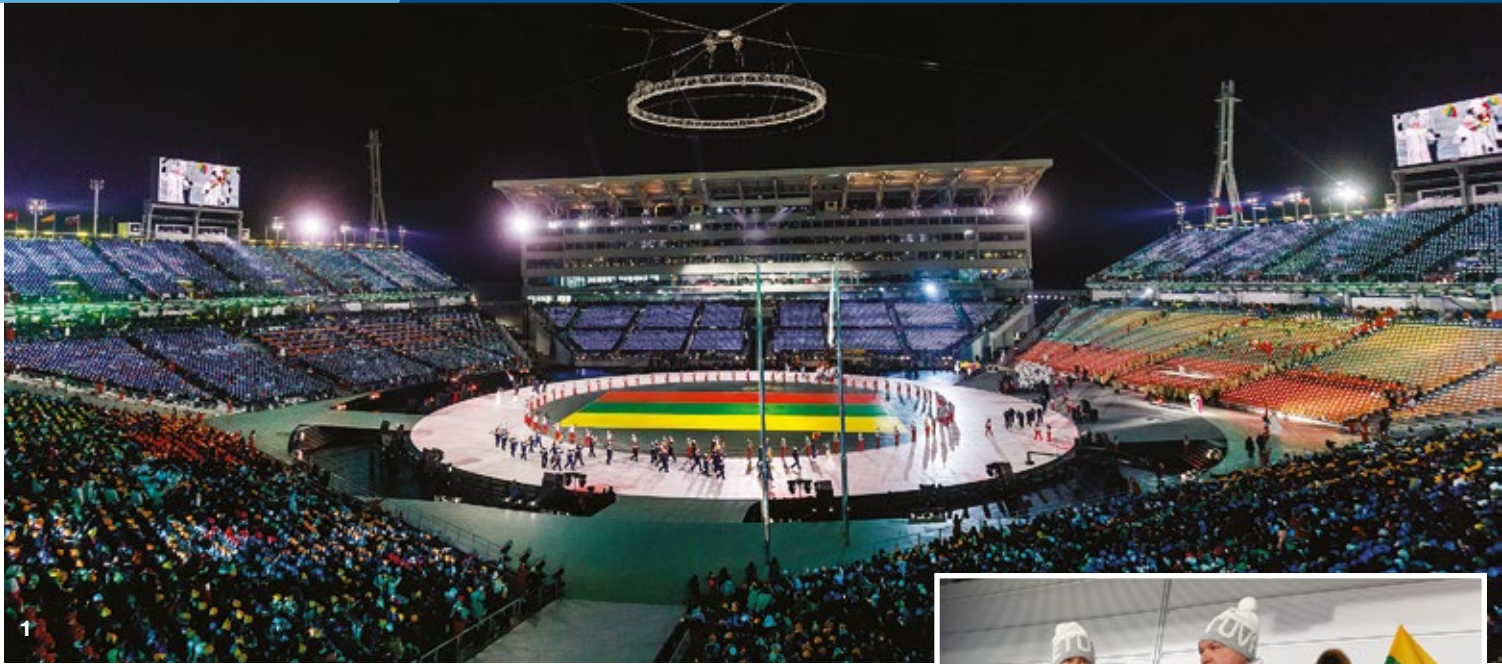
kaip sportas pasitarnauja bendrai veiklai įtraukiant žmones su negalia, vienijant jaunus ir vyresnius, skirtingų tikėjimų ir odos spalvų, mergaites ir berniukus.

Jau ketvirtą kartą į forumą susiburs Lietuvos ikimokyklinio ugdymo įstaigos ir mokyklos – pedagogai, mokyklų vadovai, savivaldybių atstovai – visi besidomintys olimpinio sąjūdžiu.

DATA: 2018 m. kovo 22 d.

VIETA: Kaunas, „Žalgirio“ arena

ORGANIZATORIUS: Lietuvos tautinis olimpinis komitetas

1

OLIMPINĖS AKIMIRKOS

2

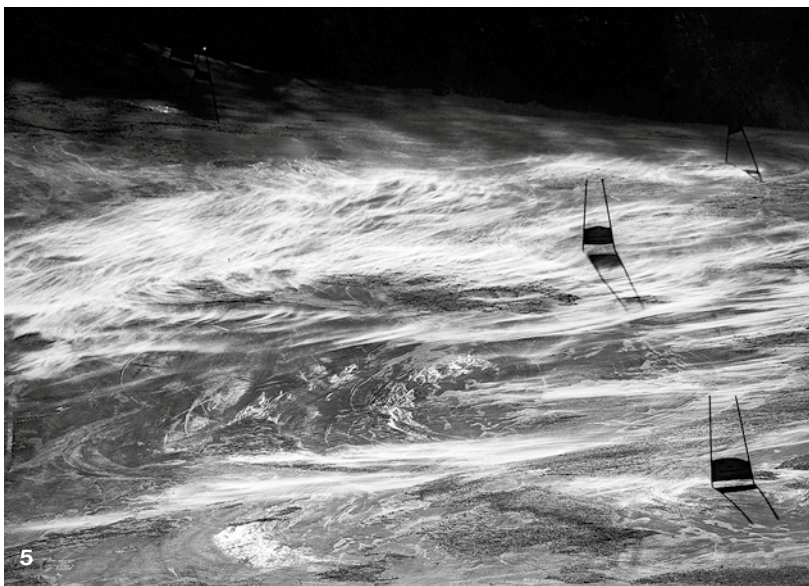

4

4. Olimpinų ir parolimpinų žaidynių talismanus – baltąjį tigrą Suhorangą ir himalajinį lokį Bandabį – buvo galima išvysti ir varžybų arenose, ir miestų, kuriuose vyko žaidynės, gatvėse

5. Dėl siautėjusių vėjų žaidynių organizatoriams teko ne kartą keisti varžybų grafiką

6. Olimpinėse žaidynėse darbuos ir žurnalistai iš Lietuvos

5

6

PyeongChang 2018*

1. Žaidynių atidaryme buvo gerai matoma Lietuvos trispalvė

2. Varžybas stebi Lietuvos olimpinės misijos vadovas E.Petkus (viršuje kairėje), LTOK generalinis sekretorius V.Paketūras (viršuje dešinėje), LTOK prezidentė D.Gudzinevičiūtė ir Lietuvos nacionalinės slidinėjimo asociacijos prezidentas A.Raslanas

3. Per olimpiųjų žaidynių atidarymo iškilmes kalbą sako Tarptautinio olimpinio komiteto prezidentas T.Bachas

8

7. Visose arenose, kuriose tik pasirodydavo, dėmesio centre atsisdurdavo Šiaurės Korėjos olimpiečių palaikymo grupės merginos, vienus žavėjusios, kitus stebinusios, trečius juokinusios savo ritmingu siūbavimu, melodingomis skanduotėmis ir dainomis

8. Kalnų slidininkus aktyviai palaikė pirmoji I.Januškevičiūtės trenerė J.Virskus

9. Lietuvos delegacijai talkino penki savanoriai: trys lietuvės ir vaikinai bei mergina iš Pietų Korėjos

10. Žiemos olimpinėse žaidynėse darbavosi daugkartinis šiuolaikinis penkiakovės pasaulio ir Europos čempionas J.Kinderis. Olimpietis biatlono centre vadovavo su fotografais dirbantiems savanoriams

11. Pjongčangas žiemos olimpiųjų žaidynių estafetę perdavė Pekinui

12. Žaidynių uždarymo iškilmėse Lietuvos vėliavą nešė kalnų slidininkas A.Drukarovas

10

9

11

12

ŽAIDYNIŲ LYDERIAI

Medalių lentelė (šalis, auksas, sidabras, bronzos, iš viso):

Norvegija	14	14	11	39
Vokietija	14	10	7	31
Kanada	11	8	10	29
JAV	9	8	6	23
Nyderlandai	8	6	6	20
Švedija	7	6	1	14
Pietų Korėja	5	8	4	17
Šveicarija	5	6	4	15
Prancūzija	5	4	6	16
Austrija	5	3	6	14

Sesijos pradžioje skamba Olimpiniis himnas

Alfredo Pliadžio nuotr.

DIDŽIAUSIAS DĖMĖSYS – KITŲ METŲ BIUDŽETUI

SAUSIO 26 D. VIEŠBUTYJE „BEST WESTERN VILNIUS“ VYKO EILINĖ LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO GENERALINĖS ASAMBLĖJOS SESIJA. JOJE DALYVAVO 57 (IŠ 66) L TOK NARIAI BEI 13 L TOK GARBĖS NARIŲ.

IEVA KUTKAITĖ, BRONIUS ČEKANAUSKAS

Sesijos darbe dalyvavo Seimo nariai Dainius Keppen ir Algirdas Sysas, premjero patarėjas Elvinas Jankevičius, Švietimo ir mokslo ministerijos Mokymosi visą gyvenimą departamento direktoriaus patarėjas Rolandas Zuoza, kiti svečiai, gausus būrys žurnalistų.

Buvo patvirtintos mandatų ir balsų skaičiavimo komisijos, sekretoriatas. L TOK generalinis sekretorius, mandatų komisijos pirmininkas Valentinas Paketūras informavo apie L TOK pasikeitimus. Asamblėja patvirtino sesijos darbotvarkę ir reglamentą.

L TOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė apžvelgė 2017 m. L TOK veiklą, pasidžiaugė didėjančiu visuomenės pasitikėjimu ir tarptautiniu pripažinimu. Nuo 2014 m. atliekamos Lietuvos gyventojų apklausos duomenimis, kasmet daugiau žmonių teigiamai vertina L TOK veiklą, o 2017 m. šis prieaugis buvo net 10 proc. punktų. L TOK aktyvumą įvertino ir tarptautinė bendruomenė. Tai geriausiai įrodo Tarptautinio olimpinio komiteto prezidento Thomo Bacho vizitas Lietuvoje, mūsų šalyje surengtas pirmasis Europoje TOK forumas „Moteryų lyderystės stiprinimas“.

2017 m. pabaigoje L TOK prezidentė buvo perrinkta į Europos olimpinių komitetų (EOK) asociacijos vykdomąjį komitetą, o jos vadovaujama EOK lyčių lygybės sporte komisija įvardyta kaip aktyviausia ir daugiausiai pasiekusi per 2013–2017 m. Savo pranešime D. Gudžinevičiūtė taip pat išskyrė sėkmingą ir nuolat besiplečiančią L TOK olimpinio švietimo veiklą, inicijuotus naujus projektus bei pritrauktus partnerius.

Didžiausio susidomėjimo sulaukė pristatytos planuojamos sumos, kurias 2018 m. gaus sporto šakų federacijos. Daugiausiai lėšų pagal L TOK patvirtintus kriterijus bus skirta krepšiniui (341,6 tūkst. eurų), lengvajai atletikai (339 tūkst.), irklavimui (324 tūkst.), baidarių ir kanojų irklavimui (273 tūkst.), dviračių sportui (209 tūkst.), plaukimui (198 tūkst.), imtynėms (163 tūkst.), šiuolaikinei penkikovei (132 tūkst.), sunkiajai atletikai (102 tūkst.), boksui (82 tūkst.).

L TOK prezidentė apžvelgė Lietuvos olimpinio fondo veiklą, pasidžiaugė kasmet vis didesnio populiarumo sulaukiančiais Olimpinių dienos ir žiemos olimpinio festivalio renginiais. Baigdama savo pranešimą ji padėkojo L TOK partneriams ir rėmėjams.

PROGRAMOS

FINANSAVIMAS

2018 m. L TOK planuojamos pajamos yra 8 mln. 880 tūkst. eurų. Didžioji biudžeto dalis, 5 mln. 955 tūkst. eurų, bus skirta olimpiniam sportui finansuoti. Olimpino sporto srityje tęsiamos programos „Pjongčangas 2018“ ir „Tokijas 2020“ bei įtraukta nauja programa „Pekinas 2022“, numatytas finansavimas pasirengti 2018 m. Argentinoje vyksiančioms jaunimo olimpinėms žaidynėms, 2019 m. Europos žaidynėms Minske, 2019 m. Europos jaunimo žiemos olimpiniam festivaliui Bosnijoje ir Hercegovinoje bei vasaros olimpiniam festivaliui Baku.

Generalinės asamblėjos dalyviai

D.Kėpėnis

Revizijos komisijos pirmininkas A.Blažys ir „PricewaterhouseCoopers“ atstovas R.Jogėla (kairėje)

R.Balaiša

LTOK revizijos komisijos pirmininkas Algimantas Blažys supažindino su komisijos atlikto patikrinimo rezultatais. Pirmininko teigimu, komisija patikrino pagrindinius LTOK finansinius rodiklius ir jokių pažeidimų nenustatė. Revizijos komisijos pirmininkui pritarė ir auditą Olimpiniame komitete atliekančios bendrovės „PricewaterhouseCoopers“ atstovas Rimvydas Jogėla, kuris pabrėžė, kad LTOK atsižvelgia į auditorių rekomendacijas ir jas įgyvendina ruošdamas finansines ataskaitas.

LTOK išdininkas Rimgaudas Balaiša pristatė LTOK 2017 m. biudžeto vykdymo apyskaitą ir LTOK 2018 m. biudžeto projektą. Išdininkas informavo, kad 2017 m. LTOK planavo gauti 8 mln. 635 tūkst. eurų pajamų, o surinkta 8 mln. 413,6 tūkst. eurų. 2017 m. LTOK išlaidos siekė 9 mln. 316,3 tūkst. eurų (2017 m. pradžioje lėšų likutis iš 2016 m. sudarė 1 mln. 439,3 tūkst. eurų), metų gale suformuotas 500 tūkst. eurų lėšų rezervas, kuris numatomas Lietuvos olimpiečių dalyvavimui Tokijo olimpinėse žaidynėse finansuoti.

2018 m. LTOK planuojamos pajamos yra 8 mln. 880 tūkst. eurų. Didžioji biudžeto dalis, 5 mln. 955 tūkst. eurų, bus skirta olimpiniam sportui finan-

Dvi generalinės sekretorės: Žirginio sporto federacijos – R.Palionytė ir Dviraičių sporto federacijos – R.Ališauskienė (dešinėje)

Vykdomojo komiteto nariai L.Vanagienė, G.Gutkauskas, A.Skujytė (dešinėje)

D.Čerka

LTOK darbuotojos I.Kutkaitė ir L.Vaisetaitė (dešinėje)

Loterijų firmos „Olimfiėja“ generalinis direktorius A.Muraška

Posėdžio dalyviai

suoti. Olimpinių sporto srityje tęsiamos programos „Pjongčangas 2018“ ir „Tokijas 2020“ bei įtraukta nauja programa „Pekinas 2022“, numatytas finansavimas pasirengti 2018 m. Argentinoje vyksiančioms jaunimo olimpinėms žaidynėms, 2019 m. Europos žaidynėms Minske, 2019 m. Europos jaunimo žiemos olimpiniam festivaliui Bosnijoje ir Hercegovinoje bei vasaros olimpiniam festivaliui Baku.

Diskusijas pradėjo LTOK viceprezidentė, LTOK žiemos olimpinio sporto šakų komisijos pirmininkė Lilija Vanagienė. Ji supažindino su Lietuvos rinkitine, kuri vasario mėnesį dalyvaus Pjongčango žiemos olimpinėse žaidynėse. Lietuvos nacionalinės slidinėjimo asociacijos prezidentas Algirdas Raslanas kalbėjo apie TOK programas, KKSD keičiamą Lietuvos sporto strategiją. Pasak kalbėtojo, įvyko virsmas, valstybė atsisako remti didįjį sportą ir perkelia šią prievolę ant federacijų pečių. Jis siūlė įsteigti Lietuvos sporto tarybą, naikinti KKSD, nes tos organizacijos funkcijos sumažėjo. Jo nuomone, svarbu išlaikyti LTOK pinigus, nes tai yra federacijų garantas.

Lietuvos triatlono federacijos prezidentas Dainius Kopūstas taip pat pabrėžė, kad LTOK finansinės paramos dėka gali egzistuoti mažos sporto federa-

cijos. Apie pinigus, jų skirstymo kriterijus kalbėjo ir Lietuvos tinklinio federacijos vadovas Darius Čerka. Lietuvos krepšinio federacijos generalinis sekretorius Mindaugas Špokas pasidžiaugė sėkminga loterijų firmos „Olimfiėja“ veikla, pareiškė savo nuomonę dėl pinigų skirstymo komandinėms sporto šakoms ir siūlė visiems mažiau pyktis. Lietuvos biatlono federacijos prezidentas Arūnas Daugirdas svarstė apie kai kurias LTOK biudžeto eilutes, programas. Lietuvos plaukimo federacijos vadovas Emilis Vaitkaitis gyrė LTOK prezidentės ataskaitą, parengtas lenteles, kalbėjo apie mini centrus ir jų finansavimą. Lietuvos žolės riedulio federacijos vadovas Leonardas Čaikauskas informavo apie žaidimų sporto šakoms skiriamą pinigų krepšelį ir jo paskirstymą.

Generalinės asamblėjos nariai patvirtino LTOK revizijos komisijos ataskaitą, LTOK vykdomojo komiteto 2017 m. veiklos ataskaitą, LTOK 2017 m. biudžeto įvykdymo apyskaitą, 2018 m. LTOK biudžetą bei LTOK 2018 m. veiklos planą.

Generalinė asamblėja baigėsi Olimpiniu himnu. Jos dalyviai dovanų gavo LTOK suvenyrų bei neseniai išleistą gausaus autorių kolektyvo parengtą solidžią knygą „Lietuvos olimpiečiai“ (1924–1988 metai, I tomas).

NUOMONĖ

VIRSMAS

Lietuvos nacionalinės slidinėjimo asociacijos prezidentas Algirdas Raslanas kalbėjo apie TOK programas, KKSD keičiamą Lietuvos sporto strategiją. Pasak kalbėtojo, įvyko virsmas, valstybė atsisako remti didįjį sportą ir perkelia šią prievolę ant federacijų pečių. Jis siūlė įsteigti Lietuvos sporto tarybą, naikinti KKSD, nes tos organizacijos funkcijos sumažėjo. Jo nuomone, svarbu išlaikyti LTOK pinigus, nes tai yra federacijų garantas.

SVEIKAS KŪNAS, SVEIKA SIELA

PAVADINIMĄ ATSTOJANTIS POSAKIS YRA TAPĘS SPARNUOTA FRAZE. VIENA IŠ TŲ DAUG SYKIŲ GIRDĖTŲ, BĖT MAŽAI APMĄSTYTŲ SENTENCIJŲ. DABARTINĖ JOS SAMPRATA, KAIP NERETAI BŪNA, YRA GEROKAI NUTOLUSI NUO PIRMINĖS REIKSMĖS.

DAINIUS GENYS

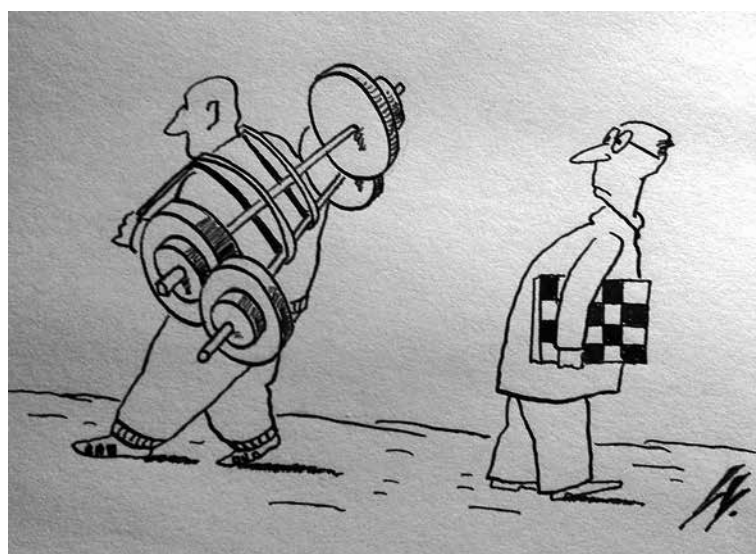
VDU sociologas

Anot padavimo, tai romėniškas posakis, raginantis siekti kūno ir sielos sveikatos. Beje, tiesioginio ryšio čia nėra, kitaip tariant, reikia siekti kūno ir sielos sveikatos, bet sveikas kūnas dar neužtikrina sveikos sielos. Mūsų dienomis ši frazė suvokiama priešingai: esą reikia lavinti kūną, o sielos sveikata tarsi atsiras savaime. Šiandien apskritai ne tiek jau daug tikinčiųjų, kad siela egzistuoja.

Ne noras rėžti teologinį pamokslą paskatino rašyti šia tema, bet bandymas apmąstyti, kaip galima abu šiuos pradus suderinti. Jei kam kliūva žodis „siela“, galima jį traktuoti metaforiškai ir galvoti apie dvasinę sveikatą. Turiu omenyje tuos asmenybės aspektus, kurie nėra kūnas, bet yra mūsų tapatybės dalis. Juk šiandien neretai susiduriame su dviem kraštutinumais: žmogus arba labai puoselėja kūną, bet gerokai užmiršta dvasinę sveikatą, arba atvirkščiai – apleidžia kūną, bet nepaprastai rūpinasi dvasingumu.

Apie vartotojišką visuomenę ir kaip tai veikia mūsų pasaulėžiūrą kalbėta daug. Sveikata šiandien prekiaujama kaip bet koku daiktu. Pasitaisyti – sveikatos pažadais šiandien prekiaujama itin gausiai. Sveikatinimo prekės patrauklios ir paklausios. Esame kasdien atakuojami įvairių reklamų – pradedant prabangiomis relaksacijos procedūromis ar madinomis sveikatingumo programomis ir baigiant maisto papildais arba antidepresantais. Ir visa tai esą dėl mūsų džiaugsmingos gerovės. Tarsi sveikata būtų toks pat lengvai įsigijamas dalykas kaip kava ar pienas. Stebėdami, kokie sveiki ir laimingi aplinkiniai, nejučia ir mes užsigėdžiame to paties.

Sveikatą prilyginus prekei kuriama iliuzija, esą nesvarbu, sveikai ar nesveikai mes gyvensime, juk viską įmanoma pataisyti. Antai plastinės operacijos, dantų implantai, dietinės

Leonido Vorobjovo (LTOK archyvo) pieš.

programos ir panašūs dalykai suteiks norimą rezultatą. Grįžtame prie labai senos sveikatos įsigijimo už pinigus idėjos, tarsi ją būtų įmanoma užvaldyti čia ir dabar, kartą ir visiems laikams.

Toks požiūris į sveikatą, kaip į prekę, gana pavojingas, nes neskatina nuolat rūpintis asmenine sveikata ir sukuria iliuziją, kad įmanoma ją įsigyti pagal poreikį. Turiu omenyje ne susirgimus ir ligas, o požiūrį į sveikatą kaip į gyvenimo būdą.

Ar ne iš čia atsiranda minėti blaškymaisi, kai vienu metu visiškai nesirūpinama sveikatos priežiūra, o kitu tai daroma su įkyriu stropumu? Ar ne todėl šiandien itin populiaru išryškinti individualius kūno pokyčius: praugau 15 kg, numečiau 20 kg? Apstu trumpalaikius rezultatus garantuojančių receptų, pavyzdžiui, kaip nubėgti pusmaratonį, kaip padaryti 20 prisitraukimų ir t.t., bet stinga ilgalaikių sveikatos priežiūros pamokų.

Nors žmonės iš tiesų pasiekia stulbinamų rezultatų, bėda ta, kad šiose pastangose trūksta tvarumo, mat po kurio laiko rezultatai dingsta ir vėl iš-

kyla tos pačios problemos. Sveikatingumą traktuojant kaip prekę nesikeičia įpročiai, nesusiformuoja disciplina ir sveikas gyvenimo būdas, ne tik leidžiantis išlaikyti rezultatus daugelį metų, bet ir stiprinantis sveikatą.

Grįžkime į pradžią prie pavadinimo. Matyt, bėda ta, kad šiandien šie pradai supainioti ir sukeisti vietomis. Tai, ką mes vadiname sveikata, yra virtę kūno džiaugsmais ir visiškai neapima mūsų sielos. Mes noriai kalbame apie trumpalaikius kūno pasikeitimus, bet vengiame ilgalaikių įsipareigojimų savo sveikatai.

Kituose pamąstymuose pabandyti susieti kūno ir dvasios pradus, paryškinti jų harmoniją ir besiskleidžiančią sinergiją. Akivaizdu, kad sportas gali pasitarnauti ugdant ryžtą, drąsą, ištvėrmę ir kitus aspektus, kurie nėra apčiuopiami tradicinėse sporto klubų vilionėse. Juk neretai būtent mūsų kūnai yra proto užgaidų kreditoriai, dėl ko ilgai kenčia sveikata. Sveikatą suprantant plačiau ir apimant abu kūno ir sielos pradus svarbu vengti blaškymosi ir daugiau galvoti apie jų dermę.

PO KARŠTŲ KOVŲ – Į DAR KARŠTESNĖS PIRTIS

VASARIO 3 D. JONAVOJE VYKO ATSINAUJINĖS „LTEAM“ OLIMPINIS ŽIEMOS FESTIVALIS. NORS GAMTA SNIEGO PAGAILĖJO, SPORTIŠKOMS ŠEIMOMS, KOLEKTYVAMS, PAVIENIAMS ASMENIMS, MĖGĖJAMS, PROFESIONALAMS IR VAIKAMS VEIKLOS RENGINYJE NETRŪKO.

GEDAS SAROČKA, MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

„LTeam“ nuotr.

Su vienodomis kepuraitėmis – „Audimo“ komanda

Festivalio ugnį uždegė ir sveikinimo žodžius tarė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė ir Jonavos rajono meras Eugenijus Sabutis.

„Nuo tiro vaikams iki kopimo į 16 metrų aukščio sieną. Nuo dailiojo čiuožimo iki ledo ritulio ir kalnų slidinėjimo. Šiandien Jonavoje turėjome karališką sporto šakų ir rungčių pasirinkimą“, – trumpai festivalį apibūdino D.Gudžinevičiūtė.

OLIMPIEČIAI GRETA MĖGĖJŲ

Kandidatai į Tokijo olimpinės žaidynes Rasa Drazdauskaitė, Monika Juodeškaitė, Loreta Kančytė, Remigijus Kančys, Remalda Kergyte ir Ignas Brasevičius lenktyniavo bėgimo trasose. Kanados akmenlydžio rinktinės narė ir olimpinė prizininė Shannon Kleibrink dalijosi patirtimi ir kvietė

išbandyti savo sporto šaką. „Prelegentai“ futbolo aikštėje metė iššūkį visai Lietuvai, o tinklininkė Monika Povilaitytė kamuolį mušinėjo sniego tinklinio turnyre.

Su šeimomis festivalyje laiką leido olimpiečiai Austra Skujytė, Edvinas Krungolcas, Jonavos meras E.Sabutis. Bent po vieną sporto šaką ar rungčių išbandė apie 4 tūkst. žmonių. Dar pusė tiek atvyko palaikyti savų ar pamogauti.

Jonavos sporto bazes išbandė ir Lietuvos mokyklų žaidynių finalininkai. Vidurio Lietuvoje moksleiviai rungtyniavo krepšinio, salės futbolo, kvadrato, šachmatų bei kalnų slidinėjimo varžybose.

„Pasiteisino idėja žiemos sporto šventę atvežti į Jonavą. Miestiečiams

šis festivalis – nauja patirtis, o visiems kitiems, įskaitant ir mane, buvo naudinga apsilankyti kitame mieste. Už galimybę būti čia ir pagalbą organizuojant šventę esame dėkingi merui Eugenijui Sabučiuui. Bendradarbiavimas su miestais – pagrindinis tokių renginių variklis“, – po festivalio sakė D.Gudžinevičiūtė.

Gerą festivalio nuotaiką užtikrino mažuosius linksminusi Kakė Makė. Minią gerbėjų prie scenos sutraukė hitą „Super star“ atlikusi Beatrich, o viso festivalio metu bene populiariausios buvo tarpusavyje besivaržiusios Lietuvos ir pasaulio sporto klubų talismanų rinktinės.

FESTIVALIJE – MERO ŠEIMA

„Džiaugiuosi, kad „LTeam“ olimpinis žiemos festivalis vyko mūsų mieste,

Olimpinio festivalio ugnį uždegė D.Gudzinevičiūtė ir E.Sabutis

Švietimo ir mokslo ministrė J.Petrauskienė

Bėgimo startas

Greičiausios 10 km nuotolio bėgikės (iš kairės): K.Vaidžiulytė, L.Kančytė, R.Kergytė

jis išjudino visą Jonavą. Būtų nuodėmė, jeigu jame nebūčiau jėgų išbandęs ir aš. Olimpiniis žiemos festivalis buvo penktasis, bet mano gyvenime jis pirmasis. Rungčių pasirinkimas buvo didelis, tačiau pirmenybę atidaviau bėgimui, nes sportuoju viename iš mūsų sporto klubų. Per savaitę širdį stiprinu du tris kartus bėgiodamas, atlikdamas kūno rengybos pratimus, pakilnodamas svorius. Olimpiniame festivalyje įveikiau olimpinę mylią. Bėgau ne vienas – su dvylikmečiu sūnumi Tomu ir mano vadovaujamos savivaldybės komanda. Festivalyje dalyvavo ir mano žmona Rasa, darbų saugos specialistė, kuri jėgas išbandė su šiaurietiško vaikščiojimo lazdomis.

Bėgdamas patyriau daug emocijų, pajutau, kad ir žiemą nuostabu bėgioti gryname ore. Savivaldybės komanda sėkmingai dalyvavo ir „pašikniuko“ varžybose. Ypač buvo aktyvus mūsų miesto seniūnas Povilas Beišys.

Už tai, kad Jonavoje tokio didelio atgarsio sulaukė „LTeam“ olimpinis žiemos festivalis, norėčiau ypač padėkoti Lietuvos tautiniam olimpiniam komitetui ir jo prezidentei Dainai Gudzinevičiūtei, kuri patikėjo, kad Jonavoje galime surengti tokį festivalį. Ačiū ir mūsų Kūno kultūros ir sporto centrui, kurio ne vienas darbuotojas artėjant šiam renginiui ne vieną naktį nemiegojo, taip pat savanoriams, kurių dauguma yra moksleiviai.

„LTeam“ olimpinis žiemos festivalis labai patiko visiems jonaviečiams. Vieni buvo žiūrovai, kiti – dalyviai. Manau, tai buvo viena turiningiausių žiemos dienų mūsų mieste“, – neabejojo Jonavos rajono meras E.Sabutis.

GERIAUSIAS – ŽALGINIS

Lietuva įveikė pasaulį! O mėgstantiems tikslumą paaiškinimas: komandinėse rungtyse Lietuvos talismanų rinktinė pranoko kaimyninių šalių talismanus.

Debiutavo sniego tinklinis

Mūsų šalies garbę gynė Vilniaus „Lietuvos ryto“ Geležinis Vilkas, Kauno „Žalgirio“ Žalgirinis, Utenos „Juventus“ Juvis, Marijampolės „Sūduvos-Mantingos“ Sūduvis, „Hockey Punks“ Panda bei „LTeam“ talismanas Ažuolas.

Lietuvos atstovai laimėjo visas komandinės rungtis – sniego tinklinį, ledo futbolą ir komandinį šokį. Mūsų šalies varžėsi su Gardino „Nemano“ Gubiu, Minsko „Krumkačy“ Krumka, FC „Stalitsa“ Softiku, Minsko „Dinamo“ Zubriku ir Minsko „SKA-Minsk“ SKY.

Asmeninėje įskaitoje antrus metus geriausiai pripažintas Žalgirinis. Antroje vietoje liko Sūduvis, trečioje – vienodai taškų surinkę Geležinis Vilkas ir Panda.

Talismanų pasirodymus vertino D.Gudzinevičiūtė, E.Sabutis, R.Draudauskaitė, M.Juodeškaitė ir didelė susirinkusių žiūrovų minia.

GAUSYBĖ ĮSPŪDŽIŲ

„Olimpiniame žiemos festivalyje dalyvavo 46 mūsų darbuotojai. Kolektyve dirba 95 proc. moterų, bet į Jonavą panorą vykti ir nemažai vyrų. Tris kartus dalyvavome vasaros olimpiniuose festivaliuose, o dabar tiek pat – ir žiemos.

Jonavoje pasipuošėme Lietuvos žiemos olimpinės rinktinės kepuraitėmis, taip išsiskyrėme iš gausaus būrio bėgikų, įveikusių olimpinę mylią. Bėgome visi kartu kaip komanda. Štai bendrovės kokybės vadovė Loreta Vaičenonienė olimpinę mylią bėgo su trimis savo atžalomis: penkerių dukryte Simona, dešimtmete Laura ir devynerių Kipru. Praėjusiais metais Druskininkuose dalyvavo ir jų šeimos galva Vygintas, bet šiemet jam sutapo tinklinio mėgėjų lygos varžybos. L.Vaičenonienė nėra ypač didelė sportininkė, bet, kaip pati juokaudama sako, ją ypač išjudina du dideli šunys, su kuriais lauke kasdien praleidžia po dvi tris valandas.

Žiūrovus džiugino sporto klubų talismanai, tarp kurių čempionu tapo Žalgirinis

”
**NUO TIRO VAIKAMS
 IKI KOPIMO
 Į 16 METRŲ
 AUKŠČIO SIENĄ.
 NUO DAILIOJO
 ČIUOŽIMO IKI LEDO
 RITULIO IR KALNŲ
 SLIDINĖJIMO.
 ŠIANDIEN JONAVOJE
 TURĖJOME
 KARALIŠKĄ SPORTO
 ŠAKŲ IR RUNGČIŲ
 PASIRINKIMĄ.**

DAINA GUDZINEVIČIŪTĖ

Žiemos alpinizmas

Sukosi
 dailiojo
 čiuožimo
 mėgėjai

Jonavoje visi dalyvavome masinėje „Impuls“ mankštoje, „LTeam“ partnerių taurės turnyre ir pirčių etape. Šventė buvo pasakiška, į namus paršivežame gausybę išpūdžių, – pasakojo bendrovės „Audimas“ personalo vadovė Jovita Juotpalytė.

NUOTAIKA NESUGEDO

„Esu didelis orientavimosi sporto mėgėjas, festivalyje dalyvavau multisporto varžybose „LTeam Winter Challenge“. Visur buvo orientavimosi rungtys: važiuojame dviračiais, bėgome, lipome į bokštą. Dar reikėjo išspręsti ne lengvus loginius uždavinius.

Varžybose dalyvavo apie 150 sportininkų, visi joms buvo gerai pasirengę. Mūsų vienas iš tikslų – distancijose neišnaudoti visų jėgų, kad gerai veiktų galva ir pajėgtų išspręsti uždavinius. Nors varžybos susiklostė ne itin sėkmingai, padariau keletą klaidelių, bet dėl to nuotaika nesugedo.

Vienoje komandoje rungtyniauvau su kolega, dideliu lengvosios atletikos mėgėju, informacinių technologijų specialistu Liutauru Mituzu, kuris man yra puikus pavyzdys, nes kiekvieną dieną stengiasi sportuoti.

Mus nustebino įdomi jonaviečių trasa. „Winter Challenge“ sportas Lietuvoje labai populiarėja“, – sakė šiaurietis inžinierius Narūnas Kazanavičius.

**JAUNIAUSIAS –
 REZULTATYVIAUSIAS**

„Dalyvavome ledo ritulio šeimų turnyre, kuriame jėgas bandė Vilniaus, Kauno ir Klaipėdos komandos. Nestabdant laiko žaidėme du kėlinius po 5 minutes. Aikštelėje su manimi vienoje komandoje kovojo Juozo Naujalio muzikos gimnazijoje akordeonu besimokantis groti 11-metis sūnus Liutauras ir vyras veterinaras Sigitas, kuris su ledo rituliu mažiausiai susijęs, todėl jam turnyre patikėjome vartininko poziciją.

Sūnus nuo ketverių metų lanko ledo ritulio pratības žiemos sporto mokykloje „Baltų ainiai“ ir žaidžia komandoje „Tigrai-Baltų ainiai“. Jis praėjusiais metais irgi dalyvavo „LTeam“ olimpiniam žiemos festivalyje ir ledo ritulio įgūdžių turnyre užėmė pirmą vietą.

Prieš porą metų susižavėjau ledo rituliu ir dabar atstovauju moterų ledo ritulio komandai „Hockey Girls“, į kurią susibūrė žaidėjos iš visos Lietuvos. Vieną kartą per savaitę, trečiadieniais, suvažiuojame į Elektrėnus ir treniruojamės. Dalyvaujame Latvijos čempionate, kuriame žaidžia keturios latvių komandos. Kiekvieną savaitgalį ten žaidžiame po dvi rungtynes, bet

kol kas pralaimime, nes mūsų komandai dar trūksta patirties. Mūsų trenerė elektrėniškė Ramunė Maleckienė dabar dirba mokykloje „Baltų ainiai“. Ji treniruoja ir mano sūnų Liutaurą. Olimpiniam žiemos festivalyje pavyko įveikti visas komandas ir tapti nugalėtojais. Mūsų komandos lyderis buvo vidurio puolėjas Liutauras, kuris į varžovų vartus įmušė nemažai įvarčių“, – pasakojo Respublikinės Kauno ligoninės gydytoja kardiologė nefrologė Ingrida Rimkevičienė.

TRADICIJOS IR NAUJOVĖS

„Džiugu, kad dideli ir maži miestai supranta, jog jų žmonėms, jaunajai kartai reikia pramogų. Džiaugiamės, kad Jonava, kuri pakvietė penktąjį „LTeam“ olimpinį žiemos festivalį, daug prisidėjo prie jo organizavimo. Ir nors sniego buvo gerokai mažiau nei praėjusiais metais Druskininkuose, ant kalno Joninių slėnyje jo buvo pakankamai, tad čia vyko Lietuvos mokyklų žaidynių kalnų slidinėjimo varžybos, nuo kalno leidosi ir festivalio dalyviai.

Visos varžybos, kurios buvo numatytos, įvyko, apdovanojimai išdalyti. Emocingai vyko olimpinės mylios bėgimas, snieglenčių, šeimų ledo ritulio, ledo alpinizmo „Ledo kirčio“, sporto talismanų, dailiojo ir greitojo čiuožimo trumpuoju taku ir kitos varžybos. Sirgaliams buvo į ką pasižiūrėti, o dalyviams netrūko emocijų, geros nuotaikos. Festivalio programą itin pajavairino debiutavęs sniego tinklinis. Pirmą kartą žiemos festivalių programoje iškilio pirčių kiemas. Visos vienuolika pirčių turėjo savo programą ir svetingai sutiko entuziastus.

Kiekvienais metais stengiamės „LTeam“ olimpinį žiemos festivalį kažkuo praturtinti, pajavairinti. Sporto federacijos, kurios yra mūsų narės, stengiasi į žaidynių programą įtraukti kažką nauja, nes tai – ir jų sporto šakos populiarinimas.

Kartu vyko Lietuvos mokyklų žaidynės, išaiškėjo šachmatų, kvadrato, kalnų slidinėjimo, krepšinio, salės futbolo varžybų nugalėtojai. Mokiniai dalyvavo ir atskirose olimpinio festivalio rungtyse. Tam, kad būtų tolygiau, kai kurios Lietuvos mokyklų žaidynių sporto šakos persiskirstė, todėl dabar šachmatų ir krepšinio varžybos vyksta žiemą. Labai džiaugiuosi, kad žaidynės populiarėja, jų ypač laukia miestų, rajonų ir kaimo mokyklos.

Dar neaišku, kur vyks kitų metų „LTeam“ olimpinis žiemos festivalis. Stengiamės keliauti vis į kitus miestus“, – sakė D.Gudzinevičiūtė.

Vyko futbolo rungtynės

Ledo ritulio turnyro nugalėtoja Rimkevičių šeima

Ledo ritulio aistros

Sporto žurnalistų komanda

ISTORINIO ĮVYKIO BELAUKIANT

LIETUVOS IRKLAVIMO FEDERACIJOS PREZIDENTAS DAINIUS PAVILONIS – APIE OLIMPINIO KETURMEČIO ANTRUOSIUS METUS, NAUJUS IRKLAVIMO CENTRUS IR DIDELĘ TRENERIŲ PROBLEMĄ.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

Alfredo Piazzi'o nuotr.

D.Pavilonis apdovanoja irkluotojas

Lietuvos irkluotojai, pastaraisiais metais džiuginę svariomis pergalėmis, greičio nežada mažinti ir šiemet. Po Rio de Žaneiro olimpinį žaidynių su rinktine atsisveikino tik bronzinė prizininė Donata Vištartaitė-Karalienė, o visi kiti irkluotojai rengiasi naujiems išbandymams.

Mūsų pašnekovas – praeityje buvęs puikus irkluotojas, o dabar Lietuvos irklavimo federacijos (LIF) prezidentas Dainius Pavilonis.

2018-ieji – antrieji naujo olimpinio ciklo metai. Kaip jie prasidėjo?

Pirmasis didelis iššūkis – pasikeitęs finansavimas. LIF įgis daugiau savarankiškumo, nes gavus pinigų reikės galvoti, kaip juos atsakingai ir efektingai panaudoti. Gera ar bloga naujoji sistema, parodys ateitis. Šie pokyčiai – nemažas iššūkis federacijai.

Finansavimas savarankiškumui, kūrybai davė tam tikrą postūmį – verčia

galvoti, kokį modelį susikurti pačioje federacijoje, kad būtų išlaikytas tas pats elitas, perspektyvinė grupė. Žinoma, daug kas kartosis, nieko naujo neišrasim. Tačiau federacijoje reikia susitvarkyti taip, kad būtų racionaliai panaudoti pinigai ir pasiekti maksimalūs rezultatai.

Mūsų elito sportininkai dar praėjusiais metais priklausė Lietuvos olimpiniam sporto centrui, jiems buvo sėkminga naujojo olimpinio keturmečio pradžia. Pelnyta medalių, tapta čempionais ir prizininiais, moterų dvivietė ir vyrų keturvietė pripažintos geriausiomis 2017-ųjų šalies komandomis. Per pastaruosius penkerius metus Lietuvos irkluotojai iš olimpinį žaidynių, pasaulio ir Europos čempionatų parvežė 29 medaliais.

Visus pripratino prie gerų rezultatų, tapome pavyzdžiu kitų sporto šakų atstovams. Per 2017-ųjų pa-

saulio ir Europos čempionatus mūsų vyrų porinės keturvietės pelnyti aukso medaliai – tai kryptingo penkerių metų darbo rezultatas. Aukštinė įgula iš niekur neatsirado.

Antruosius olimpinio ciklo metus geriausi Lietuvos irkluotojai (merginų porinė dvivietė, vyrų porinė ir pavienė keturvietės bei Saulius Ritteris) pradėjo slidinėjimo treniruočių stovykla Italijoje. Joje sportininkai ne tik slidinėjo, bet ir stiprėjo fiziškai.

Mindaugas Griškonis, kaip ir anksčiau metais, slidinėti pasirinko Bulgariją. Treniruočių stovykloje Italijoje su mūsų irkluotojais dirbo treneriai Mykolas Masilionis ir Virgaldas Leknickas. Italijoje buvo ir mūsų rėmėjas šveicaras Werneris Hansas Zwimpferis – buvęs puikus irkluotojas, olimpietis, be to, glaudžiai susijęs su slidinėjimu. Šveicaras mūsų irkluotojams Italijoje nemažai padėjo.

29

MEDALIAI

Per pastaruosius penkerius metus Lietuvos irkluotojai iš olimpiinių žaidynių, pasaulio ir Europos čempionatų parvežė 29 medalius.

Virgauto Leknicko nuotr.

Olimpiinių žaidynių medalininkai M.Griškonis ir S.Ritteris

Ar su mūsų irkluotojais ir toliau dirbs italas Giovanni Postiglione?

Taip, jis mūsų irkluotojus rengs ir šiemet. Lietuvos rinktinės konsultantas dabar turi pareigų Tarptautinėje irklavimo federacijoje (FISA), yra besivystančių šalių irklavimo plėtros direktorius. Džiaugiamės, kad jis mūsų irkluotojams ir treneriams perdavė daug patirties. Giovanni – ne tik puikus treneris, bet ir geras psichologas.

Ar galite teigti, kad būtent G.Postiglione'ės dėka Lietuvoje irklavimas pakilo iš duobės ir dabar aukštai vertinamas pasaulyje?

Į duobę Lietuvos irklavimas tikrai buvo įkritęs. Turėjome tik vienvietininką M.Griškonį, kuris pelnydavo medalių. Bet jau per Londono olimpinės žaidynės finale rungtyniavo ir šešta liko porinės dvivietės įgula S.Ritteris su Rolandu Maščinsku, vienvietininkė D.Višartaitė užėmė aštuntą vietą.

Pasaulio jaunių čempionėmis tapo Milda Valčiukaitė ir leva Adomavičiūtė, o pasaulio jaunimo iki 23 m. čempionais – Dominykas Jančionis ir Aurimas Adomavičius. Šios pergalės pasiektos, kol G.Postiglione dar nebuvo rinktinės konsultantas.

Mūsų irkluotojų pagrindas buvo geras, bet iki medalių trūko kažkokio postūmio, sustygavimo. G.Postiglione į mūsų rinktinę atėjo 2013-aisiais. Tada buvo gana gera situacija, su didžiuoju sportu atsiveikino ir treneriu pradėjo dirbti dabartinis rinktinės treneris Mykolas Masilionis.

Konsultuojant prityrusiam specialistui ėmė burtis perspektyvi komanda. Dirbant kryptingai prie elito sportininkų savo meistriskumu pradėjo artėti jaunimas, kuris turėjo galimybę treniruotis su suaugusiais.

Stiprūs mūsų vyrai, o moterų grupėje meistriskumu išsiskiria tik po-

rinę dvivietę irkluojančios M.Valčiukaitė ir I.Adomavičiūtė.

Dažniausiai merginos gerų rezultatų pasiekia vėliau negu vyrai. Gerų irkluotojų merginų trūkumą jautėme ir anksčiau. Prie Lietuvos olimpinio sporto centro subūrėme merginų irkluotojų grupelę, bet iš šešių teliko dvi. Keturios irkluotojos pradėjo mokytis Vilniaus Ozo gimnazijoje, jas treniruoja Vladislavas Sokolinskis. Po motinystės atostogų į irklavimą sugrįžo Lina Šaltytė-Masilionė. Kaip bus toliau – žiūrėsime.

Dabar, kai Lietuvos olimpinio sporto centro statusas jau kitas, kiek federacijoje įdarbinote trenerių?

Turėjome 2,5 etato – tiek ir išliko. Dirbti priėmėme rinktinės trenerius Mykolą Masilionį ir Kęstutį Keblių, o didelis mūsų irkluotojų pagalbininkas Robertas Tamulevičius yra perpus treneris ir perpus mokslininkas. Anksčiau metais irkluotojus kuravo pasaulio ir Europos baidarių irklavimo čempionas Egidijus Balčiūnas, dirbantis Lietuvos olimpiniam sporto centre direktoriaus pavaduotoju. Šiemet jo paprašėme tapti elito irkluotojų kuratoriumi rengiantis 2020 m. Tokijo olimpinėms žaidynėms.

Puoselėjame idėjų, kurios dar tik dėliojasi, kaip toliau dirbti su mūsų irklavimo centrais. Kadangi sportas pereina į Švietimo ir mokslo ministerijos globą, reikės kalbėtis dėl Ozo gimnazijos, nes mums ypač aktuali irkluotojų pamaina, reikalinga perspektyvinė irkluotojų grupė, kurios sportininkai kasmet papildytų suaugusiųjų rinktinės gretas.

Vilniaus Ozo gimnazija dabar mums nelabai tinka, nes visas irklavimo centras yra Trakuose, kur puikios sąlygos irkluoti. Trakuose būtų gerai turėti Ozo gimnazijos filialą, irkluotojų klasę, kurią galėtų lankyti ir jaunieji

baidarininkai bei kanojininkai. Būtų keista kažką nauja kurti Vilniuje, juk viską turime Trakuose. Tik reikia politinės valios leisti mums Trakuose turėti gimnazijos filialą. Tada būtų išspręstas ir perspektyvinės grupės klausimas. Mano tėvas Jonas Pavilonis su legendiniu irkluotoju ir tuomečiu Trakų internatinės sporto mokyklos direktoriumi Zigmū Jukna, kurie dabar abu jau šviesaus atminimo, bei su irklavimo treneriu V.Sokolinskiu sovietmečiu buvo subūrę pirmą internatinę grupę, davusią puikių rezultatų.

Dabar mes nieko naujo neišradinėjame, siekiame panašaus varianto. Trakuose treniruotųsi ir rinktinės branduolys, ir perspektyvinės grupės jaunimas. Kiti miestai, kuriuose kultivuojamas irklavimas, taptų mūsų mini centrais, iš kurių į Trakus būtų siunčiami perspektyviausi sportininkai. Irklavimas – vyresnio amžiaus sportininkų šaka, todėl norėtusi, kad miestų treneriai dirbtų ir su vyresnio amžiaus sportininkais.

Ar Lietuvoje atsirado naujų irklavimo centrų?

Pastaraisiais metais rimtas irklavimo centras atsirado Kupiškėje, kur irkluotojus ugdo du etatiniai treneriai. Čia rengiame LIF taurės trečiojo etapo varžybas, šį miestelį pamilo ir studentai, ten vyksta Lietuvos aukštųjų mokyklų irklavimo pirmenybės. Kupiškėnai turi gerų norų statyti irklavimo bazę, jau yra parengtas techninis projektas.

Prieš ketverius metus buvo parinkta vieta bei parengtas detalusis planas ir techninis projektas Vilniaus irklavimo bazei statyti. Laukiame miesto savivaldybės noro tęsti pradėtą projektą. 2017-aisiais per geriausių Vilniaus sportininkų apdovanojimus buvo įteikti prizai ir simbolinės plytos. Kaip taikliai pastebėjo viena iš

”
TRENERIŲ PROBLEMA IR TOLIAU IŠLIEKA LABAI RIMTA. TURĖJOME SUDARĘ PARTNERYSTĖS SUTARTĮ SU LIETUVOS SPORTO UNIVERSITETU, PUOSELĖJOME VILTĮ NETGI ATGAIVINTI BUVUSIĄ IRKLAVIMO KATEDRĄ. BET DABAR, KAI LSU KETINAMA SUJUNGTI SU LIETUVOS SVEIKATOS MOKSLŲ UNIVERSITETU, VISKAS PAKIBO ORE.

DAINIUS PAVILONIS

I. Adomavičiūtė ir M. Valčiukaitė pernai vėl sėdo į vieną valtį

G. Postiglione ir toliau talkins Lietuvos irkluotojams

nominančių M. Valčiukaitė, tebūna ta plyta naujos irklavimo bazės Vilniuje pamatinė plyta.

Prieš trejus metus irklavimas atsirado Telšiuose, dabar ten dirba dvi trenerės. Žemaitijos sostinėje jau išugdytos Lietuvos jaunių ir suaugusiųjų čempionės. Keturios jų sportininkės šiuo metu mokosi Vilniaus Ozo gimnazijoje ir nori tapti geromis irkluotojomis.

Prieš šešerius metus radome naują varžybų vietą – Vilhelmo kanalą Klaipėdos rajone, kur rengiame LIF taurės pirmojo etapo varžybas. Vilhelmo kanalas – ideali vieta ilgųjų nuotolių varžyboms rengti. Klaipėda laikoma Lietuvos irklavimo pradininke. 1885-aisiais joje buvo įkurtas pirmasis Lietuvoje irklavimo klubas „Nep-tūnas“. Uostamiestyje dabar pradėta irklavimo bazės rekonstrukcija, buriama irkluočių klasė.

Nemaža federacijos problema – treneriai. Ar po pasiektų įspūdingų pergalių padėtis gerėja?

Trenerių problema ir toliau išlieka labai rimta. Turėjome sudarę partnerystės sutartį su Lietuvos sporto universitetu (LSU), puoselėjome viltį netgi atgaivinti buvusią irklavimo katedrą. Bet dabar, kai LSU ketinama sujungti su Lietuvos sveikatos mokslų universitetu, viskas pakibo ore.

LSU baigė ir Rio de Žaneiro olimpi-nių žaidynių medalininkė D. Vištartaitė-Karalienė, labai norėtume, kad ji dirbtų trenerė. Daug patirties ir žinių turinčiai irkluotojai būtų atviros visos durys. Ją šnekinome ir mes, ir G. Pos-

tiglione, bet kol kas teigiamo atsakymo nesulaukiame.

Džiaugiamės, kad Kaune trenere pradėjo dirbti Birutė Šakickienė, su kuria siejame nemažai vilčių. Džiugu, kad Kaune gera mero Visvaldo Matijošaičio valia rengiamas techninis projektas Lampėdžių irklavimo bazei rekonstruoti.

Kada pradėsite burti naujas įgulus?

Kas pusantr mėnesio irkluotojais dalyvaus kontrolinėse varžybose, per kurias bus tikrinamas jų bendras fizinis pasirengimas. Irkluotojams bus svarbi Pjediluko (Italija) regata balandžio mėnesį, o pagrindinės atrankos varžybos vyks gegužę Trakuose, po kurių ir bus formuojamos įgulos.

Čia didelių pokyčių neplanuojame, bet, kaip juokauja G. Postiglione, jau turime daug gerų irkluočių, taigi galime ir aštuonvietę sudaryti. O jeigu rimtai, tai aštuonvietė – ypač sudėtinga valtis, netgi didelės šalys nepajėgia suburti pajėgios aštuonvietės. Apie tokią įgulą, žinoma, galima pasvajoti, prisiminti legendinę „Žalgirio“ aštuonvietę, tačiau šiandien reikia džiaugtis tuo, ką turime.

Netruks ateiti pavasaris ir irkluo-tojai išplauks į Trakų Galvės ežerą. Ką galite pasakyti apie šią sporto bazę?

Trakų irklavimo bazei reikalingos investicijos, todėl kartu su Lietuvos olimpinio sporto centru bandome gauti europinių pinigų sporto bazei renovuoti. Parengtas energetinio efektyvumo projektas atiduotas į Energetikos ministeriją, laukiame

pritarimo. Trakų irklavimo bazė yra unikali, į ją reikia investuoti ir turėti ne tik Lietuvos, bet ir Rytų bei Šiaurės Europos šalių irklavimo centrą.

Kadangi G. Postiglione yra atsakingas už besivystančių šalių irklavimo plėtrą, jis turi daug gražių idėjų ir pasiūlymų. Kalbėjo su norvegais, suomiais, švedais, latviais, estais ir Trakuose norėtų kasmet surengti po dvi treniruočių stovyklas jų perspektyviems sportininkams, o po to suorganizuoti kontrolines varžybas.

Išskyrus Trakų irklavimo bazę, kitos nėra nei renovuotos, nei rekonstruotos. Gerai sutvarkytos ir normalios bazės – didelė motyvacija ir stimulas jaunimui sportuoti. Trakai nuolat minimi ir kaip rimta vieta tarptautinėms regatomis rengti. Turime istorinę galimybę 2022-aisiais čia surengti pasaulio suaugusiųjų čempionatą, esame vieni iš kandidatų. Tai būtų pirmasis Lietuvoje olimpinės sporto šakos pasaulio suaugusiųjų čempionatas.

Bet reikalingas rimtas Vyriausybės palaikymas. Viena LIF negali prisiimti tokios didžiulės atsakomybės. Visi šneka apie tai, kiek reikia investuoti, bet nekalba apie tai, kiek pinigų sugrįžta. FISA vienija daugiau nei 140 pasaulio šalių, kuriose kultivuojamas irklavimas. 2012–2017 m. Trakuose surengti jaunių ir jaunimo pasaulio čempionatai Lietuvai atsipirko tris keturis kartus.

2019-aisiais Trakuose numatytas pasaulio jaunimo čempionatas, bet vėlgi reikalingos Vyriausybės garantijos ir geranoriškas pritarimas, kad jam pasirengtume sklandžiai. ■

JAUNIMUI ŠVENTADIENIAIS REIKIA UŽSIĖMIMŲ

**ŠIŲ METŲ VASARIO 16-ĄJĄ VISI ŠVENTĖME LIETUVOS VALSTYBĖS
ATKŪRIMO ŠIMTMEČIO JUBILIEJŲ. SPORTAS MŪSŲ ŠALYJE
PLĖTOJAMAS NUO SENO, O KOKŠ JIS BUVO VALSTYBĖS KŪRIMOSI
PRADŽIOJE?**

VYTAUTAS ŽEIMANTAS

Žinomas sporto istorikas Jonas Narbutas, Čikagoje išleidęs du tomsu „Sportas nepriklausomoje Lietuvoje“, apie 1918 m. sporto padėtį šalyje rašo (čia ir toliau cituojami tekstai neredaguoti, kad skaitytojas geriau pajustų to laiko dvasią – red. pastaba): „Visas kultūrinio ir ekonominio gyvenimo šakas, kiek tik kuklūs ištekliai leido, rėmė valstybė, todėl ir jų pažanga buvo daug spartesnė. Bet truputį kitaip buvo su sportinio gyvenimo pradžia. Pirmiausia, pati sąvoka atsikuriančioje valstybėje ir kartu tautoje buvo beveik nežinoma. (...) Dalis vyresniosios kartos buvo net įsitikinusi, kad sportas, kaip toks, mūsų neskaitytina tautai ir vos atsikūrusiai valstybei yra per didelė prabanga. (...) Bet atsirado vyrų ir moterų, kurie nepabūgo ir sunkiausiose sąlygose imtis iniciatyvos puoselėti šią naują kultūrinio gyvenimo šaką ir kartu su atsikuriančia valstybe skleisti ir fizinio auklėjimo idėją.“

RASTI KAUNE SPORTO AIKŠTĖ

Dar 1917 m. spalio 13 d. „Lietuvos aidas“ rašė: „Reikia atminti, kad jaunimas šventadieniais, neturėdamas svarbesnio užsiėmimo, ieško netinkamų pramogų. Šiandien reikia jaunimą nupratinti nuo gėrimo, rūkimo ir kortavimo, bet neįtraukę jo į prakilnų ir gražų darbą, mes čia nieko neįvertuosime padaryti.“

Stepas Garbačiauskas, vienas pirmųjų nepriklausomos Lietuvos sporto organizatorių, prisimena: „Į Lietuvą atvykau 1918 metų gegužę. Kaune pirmiausia rūpėjo surasti iš Maskvos karo laikų pažįstamų, kurie, jau turėjo būti ir ypač Petrą Oleką, su kuriuo Maskvoje buvome sporto klubo „Sokolniki“ nariai.(...) Bet pats svarbiausias mano tikslas buvo rasti Kaune sporto aikštę ir salę. Vytauto parke ra-

dau paviljoną.(...) Vėliau grįžo du sunkumų kilnojimo ir imtynių mėgėjai Džiugas ir Kavaliauskas. (...) Vytauto parko patalpose pradėti rengti pirmieji sporto vakarai: du ar trys atletai kilnodavo sunkumus, delnu kaldavo vinis į lentą, kumštimi skaldydavo plytas...“

1918 m. Lietuvos spaudoje apie sportą žinių neradau. Suprantama, kūrėsi nauja valstybė, ramų gyvenimą iš karto sutrikdė prasidėjusios nepriklausomybės kovos. Tačiau jau 1919 m. Kauno periodinėje spaudoje randu kitą vaizdą. Dažnuose laikraščių numeriuose būdavo skelbimų apie rengiamas futbolo, bokso, lengvosios atletikos ir kitokių sporto šakų varžybas, vykstančias Vytauto kalne. Be to, buvo skelbiama, kad po varžybų gros orkestrai, bus šokiai. Taigi net vykstantis karas visiškai nesustabdė Kauno sportinio ir kultūrinio gyvenimo.

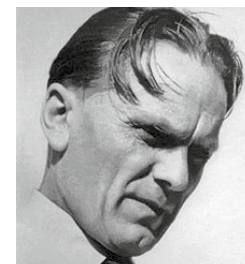
NEĮPRASTI PAVADINIMAI

Pirmasis pasaulinis karas, aišku, gerokai sutrikdė sportinį gyvenimą,

tačiau prieš jį žmonės Lietuvoje nemažai sportavo. Ypač buvo populiarus kovinis sportas: įvairios imtynės, boksas, iš žiemos sporto šakų – slidinėjimas.

Imtynių populiarumą galima spėti net iš daugelio jų pavadinimų: risty-nės, imtys, galėty-nės, mintynės, mes-tynės. Tarsi kiekvienas kraštas būtų turėjęs savo šios sporto šakos pavadinimą. Senovės Lietuvoje praktikuotos imtynės labiau priminė graikų-romėnų imtynes, tik kartais imantis buvo leidžiama pakišti koją. Prie imtynių įsitvirtinimo Lietuvoje itin prisidėjo 1907 m. karininko Vinco Petrausko su bendraminčiais įkurta Kauno sporto draugija „Aras“. Ji pradėjo rengti Kauno miesto imtynių čempionatus. 1909 m. pirmuoju čempionu tapo V.Petrauskas.

Boksas, arba, liaudiškai kalbant, kumštynės, irgi buvo žinomos nuo seniausių laikų. Tačiau pirmosios oficialios bokso kovos įvyko Kaune tik 1919 m.

”
**Į LIETUVĄ
ATVYKAU 1918
METŲ GEGUŽĘ.
KAUNE
PIRMIAUSIA
RŪPĖJO
SURASTI IŠ
MASKVOS
KARO LAIKŲ
PAŽĪSTAMŲ. (...)
BET PATS
SVARBIAUSIAS
MANO TIKSLAS
BUVO RASTI
KAUNE SPORTO
AIKŠTĖ IR SALĘ.**

**STEPAS
GARBAČIAUSKAS**

Slides, tada vadintas sniegčiūžėmis, pašliūžomis, keliaudamas po Lietuvą dar XVI a. aprašė italų kronikininkas Alessandro Guagnini. Anot jo, žmonės pėsčiomis, su slidėmis ant kojų per sniegą labai greitai bėga pasistumdami ilgomis lazdomis. Slidės ilgokos – apie 2–3 m, jų apačios pakautytos geležimi, o lazdos aštriais galais. Apie sniegčiūžes plačiau pradėta kalbėti tik po Pirmojo pasaulinio karo. 1922 m. laikraštis „Lietuvos sportas“ paskelbė pažintinį straipsnį apie sniegčiūžes. Slidinėjimą, kaip sporto šaką, pradėjo kultivuoti Lietuvos sporto lyga.

Lietuvoje buvo populiarus ir žirgų sportas. Kaip teigiama Vilniaus gubernijos atmintinoje knygoje, 1853 m. birželio 4 d. susikūrė Vilniaus žirgininkų bendrija.

„1857 m. gegužės 15 d. Vilniuje buvo surengtos pirmosios žirgų lenktynės. Jų tikslas pagerinti dvarininkų, luomininkų ir valstiečių žirgų būklę“, – rašė istorikas Adomas Honoris Kirkoras knygoje „Vilniaus miesto istorinės-statistinės apybraižos“. Jau nuo XIX a. Lietuvoje buvo rengiamos ristūnų lenktynės ant ežerų ledo. Populiariausios išliko Sartų lenktynės. Nuo 1905 m. Sartų lenktynės vyko praktiškai kasmet ir tapo šimtmete Lietuvos žirginio sporto tradicija.

Gana sena Lietuvos teniso istorija. Grafas Tiškevičius pirmąją teniso aikštelę įrėngė apie 1900 m. Astravo dvare, netoli Biržų. 1902 m. dvi teniso aikštelės buvo įrengtos prie dvaro rūmų Palangoje. 1903 m. Plungėje aikštelę įsirengė ir grafas Mykolas Oginskis. 1907–1908 m. dvi teniso aikštelės buvo įrengtos Vilniuje, Bernardinų sode (Sereikiškių parke). Tiesa, pirmasis Lietuvos teniso čempionatas įvyko Kaune gerokai vėliau – 1929-aisiais. Pirmaisiais čempionais tapo V.Ščiukauskaitė ir V.Remeikis.

Dar senesnė šachmatų istorija. Lietuvoje jie žinomi nuo XIII a. Šachmatų figūrėlių rasta Trakų pilies apylinkėse, Radvilų pilyje Dubingiuose, kitur. 1879 m. Klaipėdoje įvyko antrasis Rytų Vokietijos šachmatų sąjungos kongresas. 1887 m. Vilniuje buvo įkurtas šachmatų būrelis. 1912 m. į Vilnių sugužėjo visos Rusijos šachmatininkai – čia buvo suorganizuotas Rusijos šachmatų meistrų suvažiavimas. Tada įvyko ir aukšto lygio turnyras, kuriame dalyvavo Aleksandras Alechinas, Aronas Nimcovičius ir kiti didmeistrai. Kauno šachmatų draugija susikūrė 1921 m. Pirmasis Kauno šachmatų čempionas buvo

kapitonas A.Rimša.

ATKELIAVO ŽAIDIMAI

Į Lietuvą mados viliojami iš kaimyninių šalių atkeliavo ir įvairūs žaidimai: kojovaidas, krepšiasvydis, kumščiasvydis, muštukas... Kojovaidas, dabar futbolo, pirmąsias komandas subūrė 1909 m. grįžęs į Lietuvą karininkas V.Petrauskas. 1912 m. įvyko oficialios rungtynės tarp Vilniaus ir Kauno miestų komandų, kurias 10:5 laimėjo vilniečiai. 1912 ir 1913 m. Kauno komanda išvykoje ir namie žaidė su Eitkūnų (Vokietija) futbolininkais. 1919 m. vasarą Kaune vykusioje sporto šventėje buvo žaidžiamas ir futbolas. Pirmasis futbolo čempionatas įvyko 1922 m., čempionu tapo Kauno LFLS.

Krepšiasvydis, dabar populiarusis krepšinis, į Lietuvą atėjo nelengvai ir pirmiausia turėjo pakovoti su įsibėgėjančiu futbolu.

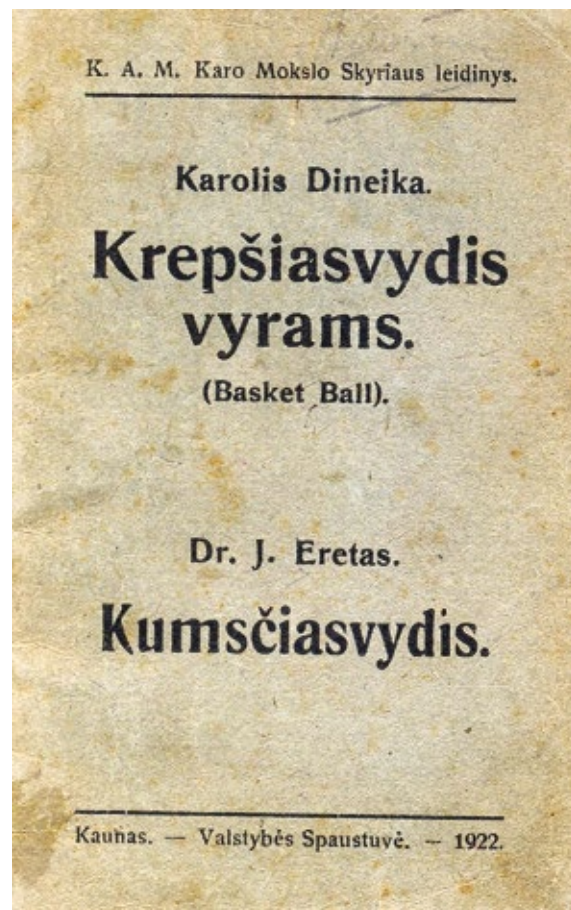
Karolis Dineika agituodamas už krepšinį taip rašė: „Krepšiasvydis yra rankinis žaidimas. Jį pramanė Dr. James Naismith 1892 m. Žaidėjas ar tai bėgdamas, ar tai žengdamas svaido, gauda, arba sulaikydamas atmuša kamuolį rankomis. Rankos perdėm iškeliamos ir iškeičiamos. Galvą nuleidęs bei paniūręs ir nebandyk stovėti! Todėl beveik visą žaidimą krūtinė laikoma iškila.“

Kojovaidas (futbolas) jau tų pirmenybių neturi. Ten ir pats žaidimas verste verčia pasigūrinus kamuolį tvatyti. Rankos paliekamos be darbo. Antra vertus ir kojovaidas varytinėms nieku būdu negali susilyginti savo dailumu su krepšiasvydžiu. Kad kojovaidas atrodytų estetingai žaidžiama, dalyviai turi būti be galo išlavinti ir ne vien raumenimis, kiek dvasios atžvilgiu. O krepšiasvydis jau savaime yra estetingas (gražus) dalykėlis.“

K.Dineika krepšinyje įžvelgė ir pavojų, kuriuos turbūt padiktavo tuometinė samprata: „Fiziologijos atžvilgiu krepšiasvydis būtų leistinas ir vaikams, kadangi to žaidimo vyriausi elementai yra bėgimas ir sviedimas. Bet psichologijos atžvilgiu tenka nurodyti, kad krepšiasvydis, kaip partinis žaidimas tegali būti vartojamas jau tik nuo 15 metų ir tai atsargiai ir sistematingai jam pasiruošus.“

Krepšinis Lietuvoje pradėtas žaisti Kaune 1920 m. Įdomu tai, kad juo iš karto susidomėjo ir moterys.

Kumščiasvydis, orasvydis, dabar tinkliniu vadinamas žaidimas, į Lietuvą irgi atėjo iš Vakarų. Daktaras Juozas Eretas knygelėje „Kumščiasvydis“ (1922) pateikia kitokią, nei rašoma

K.Dineika „Krepšiasvydis vyrams“ ir J.Eretas „Kumsčiasvydis“. Kaunas, 1922 m.

Krepšiasvydis yra rankinis žaidimas. Jį pramanė Dr. James Naismith 1892 m. Žaidėjas ar tai bėgdamas, ar tai žengdamas svaido, gauda, arba sulaikydamas atmuša kamuolį rankomis. Rankos perdėm iškeliamos ir iškeičiamos. Galvą nuleidęs bei paniūręs ir nebandyk stovėti! Todėl beveik visą žaidimą krūtinė laikoma iškila.

Kojovaidas (futbolas) jau tų pirmenybių neturi. Ten ir pats žaidimas verste verčia pasigūrinus kamuolį tvatyti. Rankos paliekamos be darbo. Antra vertus ir kojovaidas varytinėms nieku būdu negali susilyginti savo dailumu su krepšiasvydžiu. Kad kojovaidas atrodytų estetingai žaidžiama, dalyviai turi būti be galo išlavinti ir ne vien raumenimis, kiek dvasios atžvilgiu. O krepšiasvydis jau savaime yra estetingas (gražus) dalykėlis.

K.Dineika – apie krepšiasvydį ir kojovaidą

„Lietuvos sporto enciklopedijoje“, tinklinio atsiradimo versiją: „Šitas sporto žaidimas kilo Italijoje ir persimetė Vokietijon. Ten greit prigijo ir gavo pilietybės teisių. Karaliaus patarėjas O.H.Weber, Mūnchene, davė tam žaidimui atitinkamą formą. 1902 m. tapo nustatytos ir taisyklės. Iš Vokietijos „kumščiasvydis“ iškeliavo Šveicarijon, Olandijon ir t. t., kur šiandieną jis veik visur plačiai žinomas ir mėgiamas. Pamažu ir kitos šalys perėmė šitą žaidimą ir mažai rasim Europoj kraštų, kame „kumščiasvydis“ dabar nebūtų žaidžiamas. (...) „Kumščiasvydis“ dera ir jauniems, ir senesniems.“

1923 m. dr. J.Eretas jau parašys: „Kumščiasvydis“ pirmąsyk pasirodė Lietuvoje 1921 m., kame iki šiolei beveik vien tiktai futbolas buvo žinomas, kuriam jis greitai padarė konkurenciją ir drauge su krepšiasvydžiu laimingai didino sportinių žaidimų skaičių. Galimumas žaisti jį vyrams ir moterims davė jam iš pat pradžios tam tikros pirmenybės prieš futbolą. Jau 1923 m. retai rasi miestą Lietuvoje, kur „kumščiasvydis“ jaunimo nebūtų žinomas.“ Didėjantį tinklinio populiarumą rodo ir tas faktas, kad nuo 1923 m. šis žaidimas pradėtas dėstyti Šiaulių kūno kultūros mokytojų kursuose.

Buvo bandoma Lietuvoje išpopuliarinti ir beisbolą, iš pradžių vadintą muštuku. Šiuo tikslu Krašto apsaugos ministerijos Karo mokslo skyrius 1923 m. net išleido dr. J.Ereto knygelę „Muštukas ir kumščiasvydis“. Joje autorius rašo: „Šitoje knygutėje aprašytasis Muštukas, kaip jis yra žaidžiamas Austrijoje, Vokietijoje, Šveicarijoje ir kitur ir turi daug bendro su Lietuvoje priimtąja „Lapta“, gali prisidėti prie sportinių žaidimų skaičiaus padidinimo, o nenori konkuruoti su tautiniais žaidimais, kuriuos reikėtų atgaivinti.“

Netrukus Steponas Darius, būsimasis Atlanto nugalėtojas, muštukui gražindamas tarptautinį pavadinimą išleidžia naują knygelę „Beisbolo žaidimas“. Jis rašo: „Kuomet Lietuvoje sportas pradėjo plėtotis ir kai kurie žaidimai bei lengvoji atletika sudomino mūsų jaunimą, kilo mintis įvesti nors vieną žaidimą (beisbolą), kuris tarnautų ne tiktai savo geromis ypatybėmis, kaipo kūno, proto bei būdo lavinimosi priemonė, bet ir suartinų arba būtų suartinimo priemonė Lietuvos jaunimui su Amerikos Lietuvių jaunimu. Tas gi suartinimas, bendradarbiavimas, linksma kova ir nuotyčiai žaliajame lauke primins Lietuvą,

palaikys mūsų išėivijoje tėvynės ir Lietuvybės meilę. (...) Lietuvoje beisbolas nors jau keletas metų kaip žinomas ir žaidžiamas, bet oficialių rungtynių tarp klubų arba tarp sportinių organizacijų bei miestelių rinktinių komandų nėra buvę ligi 1922 metų.“

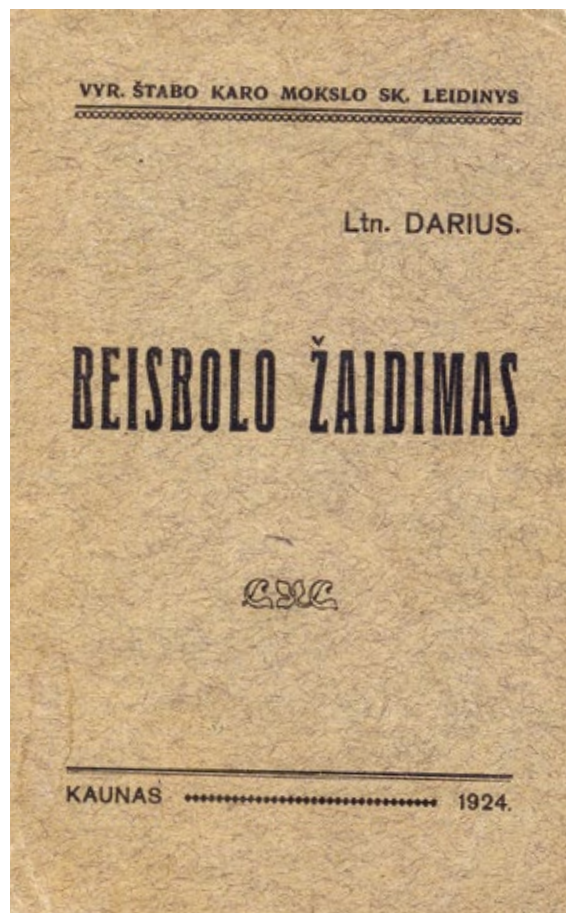
S.Darius ir pats aktyviai žaidė beisbolą, rengė beisbolo varžybas, du kartus (1922, 1923) su LFLS komanda tapo Lietuvos beisbolo čempionu. Deja, beisbolui plačiai išpopuliarėti Lietuvoje jo pastangų neužteko.

PIRMIEJI SPORTO KLUBAI

XIX–XX a. sandūroje Lietuvoje pradėjo kurtis sporto klubai, draugijos. Pirmasis toks irklavimo sporto klubas „Nep-tūnas“ susikūrė Klaipėdoje 1885 m. Tais pačiais metais jis surengė pirmąsias irklavimo varžybas akademinėmis valtimis ir baidarėmis. 1906 m. Vilniuje ir Kaune buvo įkurtas sporto klubas „Sakalai“, jame buvo kultivuojama gimnastika, fechtavimas, imtynės, boksas, dviračių sportas, irklavimas. 1907 m. įsikūrusi Kauno sporto draugija „Aras“ kultivavo imtynes, sunkumų kilnojimą.

1916 m. buvo įkurtas Vilniaus „Makabi“ klubas. Jį inicijavęs advokatas Simonas Rozenbaumas 1918 m. tapo Lietuvos Tarybos nariu. Klubas turėjo gimnastikos, futbolo, bokso, lengvosios atletikos, dviračių sporto, plaukimo, irklavimo, slidinėjimo, turizmo sekcijas.

Lietuvai atgavus nepriklausomybę kūrėsi nauji sporto klubai: Kauno „Jachtklubas“ (1919), Kauno „Makabi“ (1919), Kybartų „Sveikata“ (1920), Kauno sporto klubas (1921), Kauno „Kovas“ (1922), Kauno teniso klubas (1924), Lietuvos automobilių klubas (Kaunas, 1926), Kauno „Sparta“ (1926), kiti. Aktyvią sportinio judėjimo plėtrą atkurtoje valstybėje rodo ir tas faktas, kad jau 1919 m. pavasarį Kaune S.Garbačiausko iniciatyva buvo įkurta Lietuvos sporto sąjunga (LSS) – pirmoji nepriklausomos Lietuvos sporto organizacija, plėtojusi kūno kultūrą ir sportą. Jos steigėjai buvo S.Garbačiauskas, Petras Oleka, Viktoras Jasaitis, Pranas Šližys, Zosė Janavičiūtė-Kripienė ir Adolfas Sruoga. Pirmininku išrinktas karo gydytojas P.Šližys. LSS tikslas – visapusiškai lavinti žmogaus kūną, propaguoti ir plėtoti sportinę veiklą. Ši organizacija davė stiprų postūmį Lietuvos sporto sąjūdžiui sustiprėti. Kaip žinoma, jau 1924 m. Lietuvos futbolininkai debiutavo Paryžiaus olimpinėse žaidynėse. ■

S.Darius „Beisbolo žaidimas“. Kaunas, 1924 m.

Šitas sporto žaidimas kilo Italijoje ir persimetė Vokietijon. Ten greit prigijo ir gavo pilietybės teisių. Karaliaus patarėjas G. H. Weber, Mūnchene, davė tam žaidimui atitinkamą formą. 1902 m. tapo nustatytos ir taisyklės. Iš Vokietijos „kumščiasvydis“ iškeliavo Šveicarijon, Olandijon ir t. t., kur šiandieną jis veik visur plačiai žinomas ir mėgiamas.

Pamažu ir kitos šalys perėmė šitą žaidimą ir mažai rasim Europoj kraštų, kame „kumščiasvydis“ dabar nebūtų žaidžiamas.

„Kumščiasvydis“ pirmąsyk pasirodė Lietuvoje 1921 m., kame iki šiolei beveik vien tiktai futbolas buvo žinomas, kuriam jis greitai padarė konkurenciją ir drauge su „Krepšiasvydžiu“ laimingai didino sportinių žaidimų skaičių. Galimumas žaisti jį vyrams ir moterims davė jam iš pat pradžios tam tikros pirmenybės prieš futbolą. Jau 1923 m. retai rasi miestą Lietuvoje, kur „kumščiasvydis“ jaunimo nebūtų žinomas.

J.Eretas – apie kumščiasvydį

KNYGA APIE LIETUVOS OLIMPIEČIUS

Algimantas Gudiškis, knygos sudarytojas

Pasirodė ilgai rengta ir ilgai laukta knyga „Lietuvos olimpiečiai. 1924–1988 metai, I tomas.“ Knygą išleido Lietuvos tautinis olimpinis komitetas. Galima drąsiai teigti, kad ji greit taps retenybe, nes tiražas – tik 300 egzempliorių.

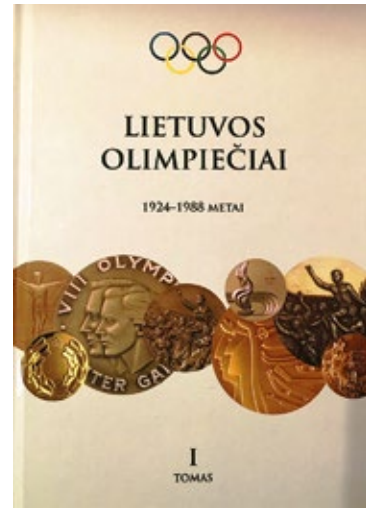
Laikas nenumaldomai skandina užmarštin praeities įvykius, pergales, asmenybes. Tik sukauptos ir surašytos mūsų olimpiečių pergalės, jų nueitas ilgas, sunkus ir šlovingas kelias, didžiulė gyvenimo patirtis paliks ilgalaikio džiaugsmo pėdsaką, liks kitoms kartoms. Olimpietis sukurtas paveldas mums yra brangus, juo galime didžiuotis.

Idėja surašyti į vieną leidinį Lietuvos olimpiečių biografijas, jų patirtį, pergales ir pralaimėjimus, džiaugsmus ir nusivylimus LTOK sklandė jau senokai. Tuometis Olimpinių studijų centro vadovas šviesaus atminimo Pranas Rimša aktyviai domėjosi Lietuvos olimpiečių rezultatais, registravo ir grupavo juos pagal olimpiadas, apibendrino kiekvienose žaidynėse Lietuvos olimpiečių pasiektus rezultatus. Buvo išleista „Lietuvos olimpiečių (1924–2012 m.) matrikula“.

Vėliau susibūrė iniciatyvinė darbo grupė ir nutarė imtis šios atsakingos ir nelengvos užduoties – parengti solidžią knygą. Tuometis LTOK

prezidentas Artūras Poviliūnas tam pritarė ir patvirtino darbo grupę leidiniui „Lietuvos olimpiečiai“ parengti. Į ją įėjo olimpietis Adolfas Aleksejūnas, olimpiados žaidynių bronzos medalininkas Julius Vytautas Briedis, LTOK žurnalo „Olimpinė panorama“ redaktorius Bronius Čekanauskas, sporto istorikas, mokslų daktaras Steponas Gečas, LTOK olimpinio švietimo direktorius, darbo grupės vadovas Algimantas Gudiškis, olimpietis, Lietuvos olimpiečių asociacijos pirmasis prezidentas Eugenijus Levickas, LTOK olimpinio sporto direktijos vyr. referentė Danutė Svitojūtė. Į talką buvo pasikviesta per 20 žinomų šalies sporto žurnalistų, sporto specialistų. Knygą rašė visas būrys autorių.

Pirmasis leidinio tomas prasideda Lietuvos olimpinio krikštu – VIII olimpiados žaidynėmis 1924 m. Paryžiuje. Gegužės 25 d. Paryžiaus „Pershing“ stadione susitiko Lietuvos ir Šveicarijos futbolo rinktinės. Nors rungtynės buvo pralaimėtos 0:9, šie Lietuvos vyrai įrašė pirmąją eilutę į Lietuvos olimpinį metrašį, o šis momentas tapo oficialia Lietuvos olimpinio sąjūdžio pradžia. Liepos 23 d. į startą dar stojo Lietuvos dviratininkai Isakas Anolikas ir Juozas Vilpišauskas, kurie rungtyniavo 188 km plento lenktynėse, bet nuotolio dėl dviračių gedimų nebaigė. Tokia buvo pradžia.

Pirmasis leidinio tomas baigiamas XXIV olimpiados žaidynėmis 1988 m. Seule, Pietų Korėjoje, kurioje mūsų atletai Lietuvai iškovojo dešimt aukso, tris sidabro ir vieną bronzos medalį.

Leidinio „Lietuvos olimpiečiai“ rengimas – nuolat atnaujinamas projektas. Kartu rengiama ir elektroninė versija.

Pagal Olimpines chartijas iki 1948 m. olimpiniais prizinininkais buvo vadinami žaidynių medalininkai, 1948–1980 m. – olimpiečiai, užėmę 1–6 vietas, o nuo 1984-ųjų – olimpiečiai, užėmę 1–8 vietas.

Leidinyje sudarytas chronologiškai pagal įvykusias olimpines žaidynes, kuriose dalyvavo mūsų šalies atletai. Jų biografijos surašytos pradedant aukščiausiu pasiekimu tose olimpinėse žaidynėse.

FOTOGRAFO DOVANA

„Neregėta Lietuva“ – viena labiausiai pasaulyje paplitusių šiuolaikinių lietuviškų knygų. Ji išversta į vienuolika kalbų, knygos parodos surengtos 35 valstybėse. Netrukus šią knygą vartys ir Lietuvos olimpiečiai – buvę, esami bei kandidatai į olimpines žaidynes.

LTOK prezidentę Dainą Gudžinevičiūtę prieš išvyką į Pjongčango žiemos olimpines žaidynes aplankė ir tūkstantį „Neregėtos Lietuvos“ egzempliorių padovanojo knygos autorius Marius Jovaiša.

„Šiai knygai jau dešimt metų ir iki šiol ji yra populiari. Ji nesensta, nes yra apie Lietuvos kraštovaizdį.

Sugalvojau padovanoti knygą olimpiečiams. Sportas yra vienas labiausiai šalį pasaulyje garsinančių veiksnių. Šios knygos – mūsų visų padėka sportininkams už nuveiktus darbus“, – susitikimo metu sakė žinomas fotografas.

„Šis Marius Jovaišos gestas – labai malonus sporto bendruomenei. Džiaugiamės, kad autorius pasirinko būtent mus, sportininkus. Knygos pasieks ne tik olimpiečius, bet ir federacijas, garbiausius Lietuvos tautinio olimpinio komiteto svečius. Dvi iš padovanotų knygų jau rado vietą mano lagamine ir keliauja į Pjongčangą“, – pritarė D.Gudžinevičiūtė.

LTOK prezidentė D.Gudžinevičiūtė ir fotografas M.Jovaiša

OLIMPINĖ DIENA

Panevėžys | 2018.06.02

ORGANIZUOJA

OFICIALŪS PARTNERIAI

MAXIMA

RĖMĖJAI

impuls

GLIMSTEDT

KOMUNIKACIJOS
PARTNERIAI

RC

lyrtas.lt

LTeam

VISOS
LIETUVOS
KOMANDA

www.lteam.lt

Jau šimtą metų bendras tikslas – LIETUVA

www.audimas.com

AUDIMAS

VISOS
LIETUVOS
KOMANDA